

ХРАНО

за

ВЯРА *та* А

РИЧАРД БЕНЕТ

издателство

Б Е Р Е Н

Ричард Бенет

Храна за Вярата

Ричард Бенет

Храна за Вярата

Издателство **ВЕРЕН**

София, 2014

Ако не е отбелязано друго, цитатите от Библията са според Преработеното издание на Новия Завет на Издателство ВЕРЕН, 2013 г.

Цитиране на цели стихове и отделни фрази от текстовете на Библията са маркирани с курсив. Подчертани думи и фрази – както в текста, така и в библейските цитати – принадлежат на автора и са отбелязани чрез **получер шрифт**.

© 1993 by Cross Currents International Ministries
Оригинално заглавие: *Food for Faith*

Първо българско електронно издание, pdf формат
© Издателство ВЕРЕН ЕООД, 2014
пл. „Славеиков“ 1
1000 София
тел.: 0888 562 679
www.veren.bg

Превод от английски: Любен Коев
Превод на стиховете: Красимира Ненова
Редактор и коректор: Юлиана Балканджиева
Корица: Нина Иванова
Предпечат: Издателство ВЕРЕН ЕООД

ISBN 978-619-7015-55-3

СЪДЪРЖАНИЕ

Увод	7
1. Ежедневна наслада	11
2. Главата и сърцето	19
<i>Главата .....</i>	<i>21</i>
<i>Аналитично изучаване на Библията:</i>	
<i>цел и проблеми</i>	
<i>Сърцето .....</i>	<i>24</i>
<i>Времето на общуване: корекция и съвет</i>	
3. Молитвена подготовка	29
<i>Преклони коляно .....</i>	<i>31</i>
<i>Истинското общение е несъвместимо с горделив дух</i>	
<i>Отвори сърцето си .....</i>	<i>33</i>
<i>Истинското общение винаги започва</i>	
<i>на Божието умилостивилище</i>	
<i>Истинското общение е несъвместимо</i>	
<i>с нечиста съвест</i>	
<i>Нечиста съвест</i>	
<i>Чиста съвест</i>	
<i>Истинското общение е несъвместимо</i>	
<i>с неправилна умствена нагласа</i>	
<i>Истинското общение е несъвместимо</i>	
<i>с егоцентричен живот</i>	
<i>Моята небесна перспектива</i>	
<i>Моят земен проблем</i>	

4. Време на общуване	53
Откликът на покорството	55
<i>Живото общение изисква покорна воля</i>	
Измеренията на вярата	57
Истинността на поклонението	60
Артилерията на Словото	62
<i>Отбранителната духовна борба</i>	
<i>Нападателната духовна борба</i>	
5. Факторът вяра	69
<i>Вярата е силата, която поражда живото</i>	
<i>общение с Бога</i>	
<i>Вярата е средството, чрез което Светият Дух</i>	
<i>непрекъснато прави победата на възкръсналия Господ</i>	
<i>действена за Божието дете</i>	
6. Време да кажем	79
Професионален живот	82
Обществен живот	84
Духовен живот	84
7. Плод или огън	89
Бели страници	91
Пропилени години	93
Вечна светлина	94
8. Ела да закусиш!	97
Приложения	
А. Време на общуване	112
Б. Аналитично изучаване на Библията	113

Увод

„Храна за вярата“ всъщност е продължението на „Търсене на Бога“ – една книга, която написах преди почти десет години, когато съпругата ми и аз приближавахме двадесет и петгодишната от сватбата си. По онова време ние искахме да изразим благодарността си към Бога чрез написването, отпечатването и разпространението на евангелското послание. Първото издание на „Търсене на Бога“ беше в тираж двадесет и пет хиляди екземпляра. Оттогава досега на Бог Му се видя угодно да благослови по един твърде забележителен начин нашата скромна жертва, породена от любов към Него. До днес са разпространени вече милион и половина екземпляра от тази книга – по целия свят, на двадесет и два различни езика – и търсенето ѝ продължава да нараства. Една от нашите най-големи радости е била да слушаме свидетелствата на хора от много части на света, които са били новородени като резултат от прочитането на тази книга.

Сега ние се готвим да отпразнуваме тридесет и петгодишнината от нашата сватба! Напоследък вратите за проповядване на евангелието – а това ще рече и за разпространението на „Търсене на Бога“ – се отвориха по начини, които ние преди десет години не можехме дори да си представим. И, разбира се, сега ние също не можем да измислим по-добър начин да изразим своята растяща любов и признателност към нашия Небесен Баща от този, да отпечатаме и разпространим книгата „Храна за вярата“. Както Бог благослови „Търсене на Бога“, нека използва така и тази втора книга, за да помогне на многото хора, които намират нов живот в Христос – както тук, така и по целия свят.

Обаче „Храна за вярата“ не е само едно продължение на „Търсене на Бога“. Дороти и аз вярваме, че „Храна за вярата“ ще има самостоятелно значение като напълно помагало за всеки вярващ, който желае да има по-близко взаимоотношение с Господа. Тя беше написана с искрената молитва всеки човек, който я чете, да намери подходяща помощ и насърчение за своя християнски живот.

„Храна за вярата“ не е замислена като книга, която се прочита наведнъж, като роман, и после се захвърля настрана и забравя. След като я прочетете внимателно, тя трябва да ви бъде под ръка и занаят, като справочник. Ако прилагате вярно в живота си принципите, изложени в тази книга, това ще ви помогне да постигнете един по-съдържателен и изпълнен живот в близко общение с Бога.

Докато пишех тази книга, аз си припомних един случай, който ми бе разказан от моя приятел, вече покойния г-р Дж. Едуин Ор. Той каза, че веднъж поканили един добре известен говорител на важна национална среща, която била свикана изключително за целите на застъпническата молитва и на която участвал самият той и други изтъкнати християнски ръководители. Но въпросният говорител, чието име няма да споменаваме, учтиво отклонил поканата и обяснил, че е прекалено зает, за да може да отдели време за продължителните молитвени срещи. Същевременно той приложил към писмото, с което отклонявал поканата, едно допълнение, в което им съобщавал, че има много добро послание относно молитвата и с удоволствие би гошъл да го проповядва на някоя следваща подобна среща!

На мен ми е напълно ясно колко по-лесно е да пишеш или да проповядваш за молитвата, отколкото наистина да се молиш. Затова аз пиша не като „специалист“ по молитвата, а като един гладен човек, който казва на друг гладен човек къде може да намери хляб.

Съпругата ми Дороти не само ме насърчаваше чудесно при написването на „Храна за вярата“, но – което е още по-важно – през изминалите тридесет и пет години тя неизменно се стремеше да опазва и насърчава личното ми време с Господа. Много ясно си спомням как някога прочетох една от молитвите на Ч. Т. Стъд, с която и аз се молих, преди да срещна Дороти. Молитвата беше приблизително такава: „Господи, ако имаш съпруга за

мен, нека тя бъде като нажежен до червено ръжен, който да ме пришпорва, когато се изкуша да се отпусна!“ Каква привилегия е за мен да съм женен за такава жена! Слава на Бога!

Навършиха се вече повече от четиридесет и пет години, откакто моят баща в Христос, д-р Стивън Олфорд, ме доведе при Спасителя. Безкрайно съм му благодарен, че още тогава Стивън успя да ме научи колко важно е редовното отделяне на време за четене на Библията и за молитва.

Много от мислите, изразени в тази книга, бликат от мое лично възприемане на Божието Слово. Други истини са събрани от библейските прозрения на мнозина избрани Божии служители, с които Господ милостиво кръстосваше пътя ми. Въпреки че тези верни мъже и жени са прекалено многобройни, за да посочвам имената им в една такава малка и практически насочена публикация, за всички тях и всеки поотделно аз благодарям от сърце на Господа.

Сега, чрез публикуването на „Храна за вярата“, аз мога на свой ред да се покоря на заповедта, която Павел дава на своя син във вярата Тимотей:

„И каквото си чул от мен при много свидетели, това предай на верни хора, които да са способни да научат и други.“ (2 Тим. 2:2)

Въпреки че тази книга е написана, за да помогне на вярващите да се насладят на едно хармонично общение с Господ Иисус, сигурно ще има и такива читатели, които все още не са познали радостта от прощаването на греховете и от прекрасната увереност във вечния живот. Ако вие, драги читатели, сте от тази втора група, увещавам ви да отворите Библията си на Евангелието от Йоан. Там ще прочетете как точно това Евангелие може да ви бъде от помощ:

„А тези [нещата, записани в Евангелието] са написани, за да повярвате, че Иисус е Христос, Божият Син, и като вярвате, да имате живот в Неговото име.“ (Йоан 20:31)

1

Ежедневна наслада

Неотдавна една много мила дама, християнка, настойчиво ме помоли: „Ако обичате, молете се да мога да имам по-близко, по-интимно отношение с Господа.“ Да, наистина има различни степени на близост в отношенията между две личности. Това важи с особена сила за взаимоотношението на вярващия с Господ Иисус Христос.

Дори и в човешките отношения взаимността на емоционалната връзка може да разцъфти само ако чувствата са придружени и от други неща – сливане на волите и обща ценностна система, общи интереси, честно и открито общуване и сходство в мисленето.

Например ние с жена ми Дороти наскоро получихме писмо, което гонесе и на двамата ни огромна радост. То дойде от двамата наши дългогодишни съработници, кенийци, които живеят в Найроби. В продължение на много време тези двамата съ-

прузи, които бяха почти наши „син и гъщеря във вярата“, служеха вярно на Господа за разпространението на евангелието по цяла Източна Африка. Писмото, което получихме от тези приятели, гласеше: „Вчера си занесохме малката Дороти от родилното отделение вкъщи. Тя реши да бъде точна, също както тази, на която е кръстена – появи се благополучно на белия свят точно на 8 май в 1 часа следобед и тежеше 3 килограма...“ Каква неизразима радост за тях ... и за нас!

Колко е лесно да се вживееш в щастието на гордите родители, които нежно отнасят своето новородено бебе у дома! И радостта продължава, докато детето расте. Ние зяпваме от възторг, когато бебето започне да рита и да се смее – миниатюрните пръстченца, пухкавите коленца, първата крачка – и после онзи вълнуващ момент, когато чуваме за първи път гучичката „тати“ или „мама“! Несъмнено едно новородено дете, с целия си потенциал за развитие, е едно чудо, далеч надхвърлящо човешкото разбиране. Но дори още по-голямо чудо от това е един човек, който току-що е бил новороден – човек, който е предприел първата стъпка по пътя от духовното раждане към духовната зрелост.

За жалост обаче животът не винаги следва пътя от радостта на раждането към зрялата изява на пълнолетието. Тъжното беше, че същата седмица, когато получихме писмото със съобщението за раждането на малката Дороти, научихме още, че 21-годишната гъщеря на наши отдавнашни приятели от Синсинати, щата Охайо, е починала. Трагично е, че през своите 21 години тя не можа да се развие и да излезе от детството – в умствено, физиологично и социално отношение. Макар че родителите ѝ с много обич я бяха кръстили Керъл Джой (което означава „радостна песен“), когато почина, Керъл беше все още бебе – едно бебе на двадесет и една години! Нейният потенциал да общува със своите родители беше увреден. От човешка гледна точка житейският ѝ път беше осакатен. Но точно така, както Керъл никога не прекрачи прага от детството към зрелостта, много хора в днешната църква не изглеждат да са претърпели някакво развитие и да са излезли от духовните

пелени. Макар че може да са били християни в продължение на много години, те не са пораснали истински в Господа.

Бог осигурява духовната храна, която, ако бъде правилно усвоявана, ще стимулира духовното израстване в живота на всяко новородено Негово дете. Библията е пълноценната храна, която Бог е предвидил, за да предпази вашия християнски живот от духовно осакатяване. Ако искате да израснете от духовното **любопитство** на бебешката възраст към духовната **стабилност** на младостта, и накрая до духовната **зрелост** на пълнолетието, абсолютно необходимо е да получавате ежедневната си „порция“ от Божието Слово – Библията. И Божието намерение е четенето на Библията да не бъде просто едно задължение; то е замислено да бъде освежаваща наслада за гладния християнин, който се насища с подготвената от Бога храна. Да, Божието Слово наистина ще бъде за вас източник на постоянна и растяща наслада, ако вие разберете как да го усвоявате като духовна храна, приготвена специално за вас.

Чрез пророк Исаия Бог милостиво кани всички, които са гладни и жадни за духовна храна, да вечерят с Него на Неговата празнична трапеза:

*„О, вие, всички жадни, елате при водите; и които нямате пари, елате, купете и яжте. Да! Елате, купете вино и мляко без пари и без цена. Защо харчите пари за това, което не е хляб, и труда си – за това, което не насища? Послушайте Ме внимателно и ще ядете доброто и душата ви ще се наслаждава на тлъстината. Приклонете ухото си и елате при Мен, **послушайте**, и душата ви ще живее...“ (Исаия 55:1–3)*

Тъй като много хора изглежда не разбират как ще получават храна за своята вяра от Божието Слово, те предпочитат като по-лесно да четат книги за Библията, а не самата Библия. Книгата, която държите в ръцете си, няма за цел да обяснява Библията. Вместо това тя цели да ви насърчи да четете Библията по такъв начин, че тя сама да обяснява себе си!

Като резултат вие ще изпитвате нарастващата наслада от един живот на искрено и близко приятелство с вашия Небесен Отец.

Често съм казвал на хора, които току-що са започнали да четат Библията като храна за своята вяра:

„Започнете да четете това, което разбирате. Навярно скоро ще стигнете до нещо, което не разбирате. Продължавайте да четете – не след дълго пак ще стигнете до нещо, което разбирате. Постепенно това, което разбирате, ще ви помогне да разберете и онова, което не сте разбирали!“

Разбирате ли това? С други думи, никога не се отказвайте!

По целия свят – в класни стаи, лекционни зали и библиотеки – хората усвояват академична информация, която ги снабдява с „храна за размисъл“. Ако подхождаме към Библията по подобен начин, просто като към учебник по религия, най-много, което ще получим, ще бъде точно това – храна за **размисъл**. Самата Библия ни предупреждава, че *„знанието възгордява, а любовта изгражда.“* (1 Кор. 8:1) Да, ако не разбираме как да усвояваме правилно Божието Слово, познаването на библейските истини може повече да ни изпълва с интелектуална гордост, отколкото да ни изгражда в нашия духовен живот. Вместо едно обикновено придобиване на знания ние трябва през времето на ежедневното си общуване с Господа да получаваме от Неговата празнична трапеза „храна за вярата“.

В рязък контраст с тези, за които четенето на Библията е само едно интелектуално упражнение, са многото щастливи християни, които са открили тайната на това четене на Божието Слово, при което то става **практически** и **жив** източник на истинска духовна храна в техния живот. Тези християни изпитват нарастващата реалност на един живот на приятелско общение с Бога, и в този процес откриват пътя на истинското поклонение и плодотворното служение. Да отива

лично при Бога с увереност, всеки ден, с отворена Библия и отворено сърце, е най-чудесната привилегия за всяко новородено Божие дете.

Може би в момента си задавате въпроса:

„Кой е най-добрият начин да чета Библията, така че тя да храни душата ми и да ми дава възможност да раста в любовта и в познаването на нашия Господ Исус Христос?“

Тайната се състои в това, което наричаме **време на общуване**. **Времето на общуване** е един истински двупосочен разговор с нашия жив Господ. Чрез Своето Слово – Библията, Бог говори на Своите деца. Когато откликваме правилно и искрено на това, което Той казва, ние ще се научим да се молим библейски – с очакване и вяра.

Когато казвам „да се молим библейски“, аз имам предвид, че ние всъщност използваме самите гуми на Писанията, които четем, когато откликваме в молитва на нашия Господ. Да се молим библейски означава да се наслаждаваме на растящата увереност че молитвата ни е в съгласие с Божията воля. Тъй като Светият Дух прави Божието Слово живо за нас, ние използваме точните гуми от Писанието и ги прилагаме по отношение на грижите, които може би тежат на сърцето ни. Като се молим по този начин, ние ще бъдем предпазени от стереотипните молитви и все повече ще се наслаждаваме на привилегировано общение с Господа, като растем в разбирането на Неговите планове и намерения относно нашия живот.

Истинската молитва не е наклоняване на Божията воля към моята, а преклоняване на моята воля пред Неговата. След като Исус Навиев по чуден начин е превел израелския народ през река Йордан по времето на пролетното ѝ пълноводие, той внезапно се натъква на един непознат човек. Исус Навиев знае, че Бог му е възложил да покори земята Ханаан и да я очисти от езическите обичаи. Затова той пита непознатия, който държи гол меч в ръката си: *„От нас ли си, или от враговете*

ни?“ (Иис. Нав. 5:13–15) Странният отговор, който Иисус получава, е „Не“.

Той възприема този отговор като нежелание на непознатия да взема страна. Но следващите думи поясняват отговора: „*Не, а съм Военачалник на Господната войска; сега дойдох.*“ (ст. 14) В този момент Иисус Навиев правилно разбира, че непознатият вместо да взема страна, възнамерява да вземе нещата под свой контрол! Иисус пада по лице в израз на покорство, тъй като разбира, че се намира в присъствието на Господа на Силите. „*Мястото, на което стоиш, е свято*“, казва Личността с меч в ръката.

По същия начин в нашето лично време за молитва ние не бива да запознаваме Бога с дневния ред, който сме си съставили, и после да Го молим да бъде с нас, а по-скоро би трябвало да се поклоним в Неговото свято Присъствие и да настроим себе си според Неговите планове, Неговите намерения и Неговата сила. И така, да се молим библейски означава да се молим в съгласие с намеренията и волята на Бога. И това преклоняване на нашата воля пред Неговата може да бъде ежедневна опитност за всеки християнин, който се учи как да променя себе си съгласно Божето Слово, когато се моли. Както вече видяхте, Исаия казва, че когато *приклоним ухото си, за да слушаме* истински Божия глас, тогава и ще се *наслаждаваме* на това, което Той има да ни каже.

Да, когато четете Библията с молитвен дух и с неподправено желание да слушате Бога, вие ще *„растете в благодатта и познанието на нашия Господ и Спасител Иисус Христос“*. (2 Петр. 3:18)

Разчупи за мене хляба на живота, Господи,
както някога разчупи хлябовете край морето.
Заг страниците свети дуря тебе, Господи,
и моят дух за Теб копнее, живо Слово!

Ти за мен си хлябът на живота, Боже;
Словото Ти свято – истината – ме спаси.
О, дай ми да се храня и живея с Тебе;
и истината Ти да любя, че любов си Ти.

Ти, Господи, излей над мен Духа Си
и докосни очите ми, че аз съм сляп –
да виждам истините в Словото Ти скрити,
и да открия в Книгата Ти Твоя образ свят.

Мери Ан Латбъри

2

Главата и сърцето

Преди няколко години съпругата ми Дороти и аз имахме привилегията да говорим по Божието слово на едно национално събиране на пасторите и техните съпруги в северната част на Кения. За да могат да пристигнат навреме за откриването в 7 часа вечерта, някои от тези пастори бяха тръгнали пеша в 4 часа сутринта. Горещото им желание да научат повече за Библията ги беше мотивирало да извървят дългия, изморителен път под лъчите на жестокото екваториално слънце, опустошило цялата им страна със суша и глад.

За нас беше шок да открием, че между шестдесет и седемдесет процента от тези кенийски пастори не притежаваха Библия. Макар че много от тях бяха повярвали едва преди две или три години, благодарение на тяхното възторжено свидетелстване сред сънародниците им Бог беше създал множество малки църкви в африканската джунгла.

В началото на конференцията ние връчихме на всеки от тези пастори по една Библия. Обучението продължи няколко дни. Основната мисъл на всичко, което им говорих, беше следната:

„Сега, когато вече държите Библията в **ръцете** си, тя няма да бъде благословение за вас, ако не премине от ръцете в **главата** ви. Но дори и това няма да ви донесе пълното благословение, което Бог е предвидил за вас през тези дни. Само когато Библията заживее като Божие Слово в **сърцето** ви, тази конференция ще стане едно трайно благословение за вас. Вие на всяка цена трябва да научите как Библията може да премине от ръцете в главата ви, а после от главата в сърцето ви.“

Наскоро видях отново къщата в Англия, където живеех, когато повярвах в Христос към края на юношеството си. Негалеч от нашия дом имаше един уличен фенер, под който едно 14-годишно момче, Боб Флинт, също прие Христос. Обръщението на Боб драматично промени целия му живот. По онова време той работеше като общ работник на един строеж и макар че вече беше завършил училище, определено не можеше да се каже, че е начетен човек.

Но скоро след като Боб стана християнин, аз успях да го убедя да чете Библията всеки ден, преди да отиде на работа. Макар че никога не се беше движил в църковни среди, Боб скоро се научи как да подхранва своя духовен живот чрез лично взаимодействие с Божието слово – ежедневно, в едно редовно **време на общуване**. Затова не беше чудно, че когато по-късно 17-годишният Боб се записа на един библейски кореспондентен курс, той получи най-високите оценки за изучаването на книгата на Даниил! Колко щастлив бях да чуя, че когато той постъпил в армията на 18-годишна възраст, ревността му за Господа не намаляла. През първите осем седмици в лагера за новобранци той лично се помолил с всеки от останалите 17

войници, когато те, един по един, протягали ръка към Христос. После, когато наближил краят на военната му служба, Боб почувствал призвание да започне да се обучава за мисионер. Но при последния му полет над Германия военният самолет се разбил и Боб бил повикан във вечния дом, за да бъде със своя Господ. Край мястото на катастрофата германското поле било посипано с християнските брошури, които Боб носел в раницата си! Божието Слово беше напредвало постоянно: от ръцете на Боб към главата му, после от главата към сърцето, и накрая от неговото сърце към сърцата на другите. И когато Боб умря, той просто бе призван от едно живо, но ограничено на земята отношение със своя Господ, към едно несравнимо чудесно общение в Божието присъствие!

Много хора, подобно на Боб, имат свободен достъп до учебни материали за аналитично изучаване на Библията, което им дава възможност за по-лесен напредък в техния християнски живот. За разлика от ревностните африкански пастори, на повечето от нас не ни се налага да вървим пеша петнадесет часа под екваториалното слънце, за да чуем поучение върху Божието Слово. Но каквито и да са обстоятелствата, в които се намираме, всички ние трябва да знаем как да преобразуваме – именно да преобразуваме – библейското знание в сърдечна опитност.

Лично аз благодаря на Господа, че още в началото на християнския ми живот Той ми показва разликата между чисто аналитичното изучаване на Библията и истинското **време на общуване**. Макар че в нашия подход към Божието слово трябва да участват и умът, и сърцето ни, важно е да се разбере, че само интелектуалното знание **без** посвещение на сърцето няма да доведе до духовен растеж.

ГЛАВАТА

Аналитично изучаване на Библията: цел и проблеми

„Старай се да се предоставиш на Бога одобрен работник, който няма от какво да се срамува, като излагаи право словото на истината.“ (2 Тим. 2:15) Да **изучава** аналитично Библията и да познава добре нейното съдържание само по себе си е възнавучащо и е една

необходима инвестиция на време за всеки християнин. Винаги когато е възможно, се възползвайте от служенията на надарени библейски учители и достъпни коментари към Библията, за да се запознаете добре с Божието Слово. Една такава информационна основа ще ви бъде много полезна, когато се оттеглите за вашето собствено лично **време на общуване**.

В края на краищата, пастирите и учителите са част от Божия дар за Неговата църква. Служението на един библейски учител се състои в това, да учи вярващите систематично на **съдържанието, контекста и обстоятелствата** на отделните книги на Библията – глава след глава и книга след книга. Изхождайки от тази основа, той трябва да призовава Божия народ към живот на святост, смирение и загриженост за погиващите души.

В момента пред мен е записът на пет лекции на един изтъкнат Божи човек. Преди няколко години пастор Уилям Стил изнесе тези лекции на една конференция на студенти по теология от различни университети. И днес неговото повече от четиридесет и петгодишно служение в една църква в Абърдийн, Шотландия, продължава да кипи от живот и енергия, както в самото начало. Без съмнение то е оказало влияние далеч извън неговата църква. Понастоящем една малка армия от хора, които са повярвали чрез пастор Стил или са били повлияни от неговото проповядване, служат на Христос буквално по целия свят. В своите лекции пред студентите теолози той каза:

„Пастирът е призван да храни овцете, дори и когато овцете не искат да бъдат хранени. Той определено не бива да се превръща в артист, който да забавлява козите. Нека козите си се забавляват сами, и нека това става на тяхна, козя територия. Със сигурност няма да превърнете козите в овце, като ги насърчавате в козите им шуротии... Най-плодоносното задължение на пастора е да помага на всякакви странни видове овце да живеят заедно и да им

показва как да живеят в света, сред козите, без да заприличват на тях...”

След като повярвате, е много важно да станете част от някоя църква, където можете да се възползвате от таква благословено пастирско и учителско служение.

За нещастие, може би някои от вас, които четете тази книга, нямате достъп до таква духовно наставление. Но дори и да имате привилегията да ползвате помощта на всеотдаен библейски учител, и да имате лесен достъп до коментари към Библията, пак трябва добре да осъзнавате постоянната опасност интелектуалното знание да заеме мястото на духовната храна, която Бог желае да ви дава през вашето ежедневно **време на общуване**. Много е важно винаги да помним, че нито библейските знания, които усвояваме от някой външен източник, нито дори разбирането, което добиваме, като изучаваме аналитично Божието Слово, могат да заместят духовната храна, с която Светият Дух ще подкрепи сърцата и живота ни, когато се съединим с Него в онова специално **време на общуване**.

Разбира се, точно както един библейски учител не може да замести личното **време на общуване**, така и **времето на общуване** не може да служи като предлог за пренебрегване на възможностите, които Бог ни дава да изучаваме Неговото Слово. Още по-малко то може да замести участието ни в служението на една библейска вярваща църква.

Каквито и да са обстоятелствата, в които се намирате, дадените по-долу предложения могат да ви помогнат да си разработите един по-ефективен метод за аналитично изучаване на Библията.

Преди много време Майлс Ковърдейл предложи няколко въпроса, които могат да бъдат използвани, за да улеснят **изучаването** на Божието Слово. По смисъл той пише следното:

„За да разбирате правилно Писанията, ще ви бъде много полезно, ако забелязвате не само **какво е казано или писано**, но също и:

За кого става дума в този пасаж?
Към кого е насочен пасажът?
Какви специфични думи използва писателят?
По кое време е написан пасажът?
Къде е написан пасажът?
С каква цел е написан пасажът?
При какви обстоятелства е написан пасажът?
Как се съгласува пасажът с това, което го предшества, и това, което го следва?“

Когато си изградите навика, докато изучавате аналитично Библията, естествено да си задавате и да си отговаряте на тези въпроси (като за целта е добре, ако имате възможност, да ползвате Библия с препратки), вие все повече и повече ще се възхищавате от невероятната хармония на всички истини в Божието слово. Постепенно пред вас ще се откриват съкровищата на Божието откровение и вие ще бъдете заплени от разгръщането на пророческата панорама, части от която са вече история, а други все още очакват изпълнението си. Ще изпитате изобилното благословение очите ви постепенно да се отварят за вашия вечен Бог: – за Неговите цели при сътворението; за Неговата роля в историята; за Неговото велико спасение; за Неговото идване на света в личността на Господ Иисус Христос; за Неговите подробни напътствия за християните като вас и мен. Такова познаване на Библията е изключително важно и всеки вярващ трябва усърдно да се стреми към него.

СЪРЦЕТО

Времето на общуване: корекция и съвет

Желанието на Бога за всички, които сме Негови, е да Му се покланяме „с дух и истина“ (Йоан 4:24), и с ума, и със сърцето си – двете съединени в цялостното единство на личното ни общение с Него.

Ако аналитичното изучаване на Библията ви даде само обективна информация и нищо повече, таква познание няма да ви е от голяма полза! И действително, интелектуалното познание, което не намира искрено приложение в живота, е голям проблем за много днешни християни. Тъжно е, че има толкова хора, които наистина **знаят** много за Божието слово, но не живеят в светлината на това чудесно знание. Вместо това те заключват библейското познание в дълбините на съзнанието си и по най-глупав начин тръгват по пътищата на света. Състоянието на такива християни е трагично, защото Божието Слово никога не се пригажда към модерните „образци“ на мислене и начин на живот. Да подходиш към Божието Слово с мисловната нагласа на света и после да се опиташ да нагодиш Писанията към философията и психологията на една хуманистична култура, означава да нарушиш всякакви принципи на интелектуалната честност и моралната чистота. Господ Иисус Христос е платил огромна цена, за да ни **избави** от настоящия свят на злото, и Словото на Бога категорично противоречи на моделите на мислене на едно поколение, отхвърлило Христос. Затова, когато изучаваме Библията с желанието да станем такива, каквито Бог иска да бъдем, това всъщност е нещо като революция! И точно тази промяна на сърцето – не само на ума – е Божието намерение.

Псалмистът не казва: „В **главата** си опазих Твоето слово.“ Той казва: „В **сърцето** си опазих Твоето слово, за да не Ти съгрешавам.“ (Псалм 119:11) Дори Адолф Хитлер понякога е цитирал Библията в своите речи, но това знаене на определени библейски стихове не му е било от никаква полза, когато се е изправял пред морален избор, нито при решаването на вечната му съдба. Очевидно това негово знание никога не е проникнало в сърцето му.

Навремето, когато имах привилегията да изучавам Библията като редовен студент по богословие, аз научих, че трупането на библейски истини не може да замести уединението ми с Бога, когато Той пряко ми говори чрез Своето Слово. Тогава открих, че е по-лесно да заемеш позицията на съдник на Божието слово, отколкото да позволиш на Словото да те съди.

По онова време в колежа ние се смеехме на едно шеговито определение на понятието „лекция“. То гласеше: „Лекцията е метод за пренасяне на материал от записките на професора в записките на студентите, без той да преминава през главата на когото и да било!“ Но дори още по-трагична е ситуацията, когато библейското поучение се пренася от главата на пастора в главите на паството, без да докосне сърцето на когото и да било. Спомнете си, че Бог ясно заявява чрез автора на Писмото към евреите:

„Словото, което те чува, не ги ползва, понеже не се съедини с вяра в онези, които го чува.“ (Евр. 4:2)

Едва когато можем да се идентифицираме със свидетелството на пророк Еремия, Словото на Бога ще донесе изобилни благословения в нашия живот. Еремия казва: „Неговото слово става в сърцето ми като горящ огън, затворен в костите ми.“ (Ерем. 20:9) В живота на много вярващи днес за жалост напълно липсва подобно пламтящо изобличение от Словото. Между ума и сърцето няма никаква реална връзка – между Божия глас и живота на вярващия. В резултат на това твърде често има голямо разминаване между това, което знаем, и това, което вършим.

Когато библейското поучение наистина засегне сърцето ти, то със сигурност ще промени и живота ти! Когато това започне да става, ще установиш, че ставаш все по-малко зависим от разните човешки системи за поддръжка – брачни консултации или спретнато подредени семинари – защото ще откриваш как Бог възнамерява да изпълни лично за теб обещанията, които е дал в Словото Си. После, чрез силата на обитаващия в теб Дух, ще бъдеш способен да изпълняваш ясните заповеди на Господ Иисус Христос.

Понякога ми се случва, след като съм проповядвал, някой мил брат от църквата да се опита да ме насърчи с думите: „Ти определено ми даде нещо, върху което да размишлявам.“ Когато чуя това, разбирам, че проповедта не е постигнала

целта, която съм се нагявал да постигна! Има разлика между аплодирането на Божието Слово като интелектуален стимул и прилагането му на практика като преобразяваща живота Истина. Проповедите би трябвало да дават на хората основа за **действие** – не само основа за размишление. По същия начин, ако **времето на общуване** не води до активен отклик на **вяра, покорство, съзнаване** на греха и вътрешна нагласа на **преклонение**, то въобще не е плодотворно **време на общуване!** И обратно, винаги когато едно Божие дете се наслаждава на близкото общение със Спасителя, това е понеже умът и мислите му са изпълнени с познание на Божието Слово и сърцето му тупти с нежния импулс на Светия Дух. Само тогава Бог ще бъде изпълнен с онази радост, заради която Той ни е създал.

И днес, когато посещавам библейски колежи като гостуващ лектор, аз продължавам да казвам на студентите:

„Вие не сте дошли да изучавате Библията просто за да познавате Библията! Вие сте дошли да изучавате Библията, за да познавате Бога на Библията!“

Духовната незрялост сред вярващите е няма свидетелство за безплодието на куките фрази и спретнатите схематични изложения на Библията. Всяко нещо, на което бихте позволили да заеме мястото на уникалната опитност на вашето лично усамотяване с Бога и с отворената Библия, ще доведе до избледняване – ако не и разрушаване – на вашето лично и интимно общение с Бога.

Истинско общение с Господа може да има само тогава, когато християнинът застане в пронизващата светлина на Божието свято присъствие. Тази светлина разбулва душата и изисква пълната честност и прямота на откритото общуване между вас и вашия Небесен Отец. Ако, когато четете Словото Му, вашето сърце откликва покорно на Неговата истина, тази истина ще стане храна за душата ви и вие ще растете в познанието и мъдростта на Господа. Псалмистът свидетел-

ства: „В Твоята светлина ще видим светлина.“ (Псалм 36:9) Все още е много вярна старата поговорка:

Покориш ли се на светлината, идва зрак,
Не се ли покориш, настава мрак.

Вие знаете, сигурен съм, както и аз зная, че винаги е по-лесно да дадеш съвет на някой друг, отколкото сам да постъпиш според собствения си съвет. Обаче Господ Иисус Христос, когото Исаия нарича „Чудесен Съветник“ (Исаия 9:6), е неповторим, защото не само ни дава съвети, но и ни прави способни да постъпваме според тези съвети. Когато четете Божието слово и разберете съвета, който Бог ви дава, можете да бъдете уверени, че живият Господ Иисус ще бъде вашият Водител, каквото и да се случва, и ще ви осигури всичко, от което се нуждаете, за да изпълните съвета Му. Всяка сутрин вашето време на общуване може да има много важната роля да ви подготвя за това, което ви очаква по-късно през деня.

Господи, научи ме да слушам. Времената са шумни и моите уши са уморени от хилядите неспокойни звуци, които постоянно ги нападат. Дай ми духа на момчето Самуил, което някога Ти каза: „Говори, защото слугата Ти слуша.“ Нека чувам Твоето говорене в сърцето си. Нека свикна със звученето на Твоя глас, така че да ми бъде близък и познат, когато звуците на този свят заглъхнат и единственият звук остане музиката на Твоя говорещ Глас. Амин.

Е. У. Тоузър

3

Молитвена подготовка

Когато аз повярвах, отначало имах много малки познания по Библията, но съвсем скоро разбрах, че когато се обръщам към нея, аз фактически чета **Словото на Бога**. И до ден-днешен аз се изпълвам с радост, когато съзнавам, че Господ Иисус продължава да говори на сърцето ми, когато чета Словото Му.

Преди да напусне учениците Си, за да отиде при Своя Отец на небето, Господ Иисус Христос обещава: *„А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви води във всяка истина.“* (Йоан 16:13) В крайна сметка, има само един Учител – Светият Дух – и ако Той няма свобода на действие в нашия живот, всичкото

ни четене на Божието Слово ще остане скучно и безполезно. Още като млад християнин аз бях научен, че когато отварям Библията, Светият Дух иска да я направя жива в сърцето ми. Затова често започвам своето **време на общуване** с една малка молитва, която научих от една песен:

Душе Божий, Ти Учител ми бъди,
просвети ме за делата на Христа,
постави в ръката ми ключа,
с който ще изляза в свобода.

Джон Уесли (който е бил мощно използван от Бога по време на британското съживление през XVIII в, което според много историци е спасило Англия от революция) също, и то по много по-дълбок начин, е познавал стойността на своето **време на общуване**. С желязна самодисциплина Уесли си е налагал да си ляга рано, за да може и да става рано. Наскоро аз имах възможността да коленича и да се помоля на същото молитвено столче, където Уесли е срещал своя Господ всеки ден в 4 часа сутринта! В тази стая прочетох следния откъс от неговия дневник:

„Аз сядам сам... Единствено Бог е тук. В Неговото присъствие отварям и чета Книгата Му. И каквото чета, на това уча другите.“

За да насърчи новородените вярващи, апостол Йоан ги уверява, че дори да няма други хора, които да им помагат да разбират Писанията, достатъчно е Светият Дух да докосва сърцата им чрез Божието Слово. Йоан пише следното: *„Помазанието, [личното докосване и живото присъствие] което приехте от Него, стои във вас и нямате нужда да ви учи някой; но както Неговото помазание ви учи за всичко и е истинско, а не лъжливо, и вие стойте в Него, както ви е научило.“* (1 Йоан. 2:27) Когато съзнателно се поставяте в зависимост от разясненията на Светия Дух, докато четете Библията, Той ще прави нейната истина да оживява във вашето сърце.

Ако искрено искате да имате богато, пълноценно и редовно **време на общуване**, постарайте се да си намерите някое **тихо място** и да си отделите **конкретно време**, когато да отваряте Библията и да общувате с Бога. Макар че перспективата за тези моменти, прекарани насаме с Господа, често ще кара сърцето ви да тръпне в радостно очакване, ще има и дни, когато семейството ви или работата ви, или други интереси ще съперничат за вашето внимание и ще ви бъде много трудно да се оттеглите, за да бъдете насаме с Бога. Такива дни ще изискват от вас строга дисциплина, ако наистина възнамерявате да растете в любовта и познаването на Господ Иисус Христос. Помнете, че да пренебрегвате Библията си е същото, както да нямате въобще Библия.

Както израелтяните е трябвало всеки ден да събират манната, която Бог им е осигурявал от небето за физическа храна по пътя им към Обещаната земя, така и ние трябва всеки ден да се подготвяме да възприемаме Словото на Бога.

Първо: Може би за вас ще е полезно наистина да **преклоните колене**, когато отворите Библията си, за да останете насаме с Бога.

Второ: Когато идвате при Него, който е Вечната Светлина, винаги трябва да **отворите сърцето си** в Неговото свято Присъствие. От Него не можете да скриете нищо, така че защо въобще да опитвате?

След като сте се подготвили за срещата с Бога, Библията ще оживее за вас и ще започнете да усещате как Словото на Бога преминава от ума към сърцето ви.

ПРЕКЛОНИ КОЛЯНО

Истинското общение е несъвместимо с горделив дух

В Библията четем за много богоугодни хора, които са изразявали своето благоговение и покорство към Бога, като са коленичили пред Него. Макар в много религии да е прието да се коленичи при публични молитви, тази поза не е гаранция за истинско общение с Бога. Но когато пристъпваме пред нашия

Вечен Бог и Създател, заставането на колене може много да помогне на правилното ни вътрешно отношение към Него.

В Гетсиманската градина, когато Господ Иисус Христос отива към ужасния час на разпятието, Той вижда, че Неговите ученици са заспали. След като се отдалечава на известно разстояние от тях, Иисус *„коленичи и се молеше“*. (Лука 22:41) Насама със Своя Отец, Иисус коленичи, за да се моли. По същия начин, когато се отделяме от приятелите и семействата си, за да бъдем сами с Бога, и за нас ще бъде полезно да изразим благоговението си пред Него и покорството си пред Неговата воля, като коленичим за молитва.

Когато апостол Павел приближава края на своето публично служение, той счита за важно да каже сбогом на църквата, която е основал в Ефес. Четем, че той *„коленичи и се помоли с всички тях“*. (Деян. 20:36) При един друг случай, на морския бряг, Павел се сбогува с учениците и семействата им. Лука, който присъства там, е записал: *„Коленичихме на брега и се помолихме.“* (Деян. 21:5) Мнозина днес биха си помислили, че такава гледка – жени и деца, коленичили да се молят на публично място – би била криворазбрана от случайните наблюдатели. В днешно време, когато ние постоянно се страхуваме, че ще бъдем обвинени във фанатизъм, често сме склонни да предпочетем удобството на едно частно молитвено събиране. Очевидно по времето на Павел учениците, заедно с жените и децата си, не са имали никакъв проблем с колениченето. Не би трябвало да го имаме и ние, независимо дали участваме в голямо молитвено събрание, или сме насама с Бога.

Трябва обаче винаги да помним, че най-важното в нашето частно общуване с Бога не е позата, а вътрешното ни отношение. Библията предупреждава, че когато се молим, трябва да имаме правилната душевна нагласа: *„Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат. И така, покорете се на Бога. Съпротивете се на дявола, и той ще побегне от вас. Приближете се към Бога, и ще се приближи и Той към вас.“* (Яков 4:6–8)

Поради определени физически проблеми за някои хора може да бъде невъзможно да стоят на колене, особено за по-

продължителна молитва. За щастие, Бог вижда във всички сърца. Разбира се, вътрешното ни отношение е по-важно за Него отколкото позата ни. Но за тези от нас, които нямат физически проблем, колениченето може да бъде едно много полезно средство за изостряне на нашето разбиране на факта, че когато се молим, ние се възползваме от грандиозната привилегия да говорим на нашия Създател – като приятел с Приятел! За всеки от нас най-важното библейско напътствие е: *„Смирете се пред Господа“*, а когато откликнем на тази заповед, Бог я допълва с чудесното обещание: *„и Той ще ви възвиси.“* (Яков 4:10)

ОТВОРИ СЪРЦЕТО СИ

Истинското общение винаги започва на Божието умилостивилице.

Много преди Господ Иисус да умре на кръста, Бог в Своята велика милост и любов е избрал да приеме смъртта на Своя безгрешен Син като възмездие за греха, така че непокорният човешки род да бъде способен да възобнови общението си с Него. Много преди разпъването на нашия Спасител Бог заявява, че умилостивилицето е мястото, където ще се среща със Своите слуги: *„Там ще се срещам с теб; и отгоре на умилостивилицето [...] ще говоря с теб.“* (Изход 25:22)

Днес жертвата за нашия грях е вече история; драгоценната кръв на Господ Иисус Христос е пролята заради нас и така, чрез Неговата смърт, за нас се е отворил един нов път за единение с Бога. Благодарение на Неговата невъобразима любов ние можем да възкликнем радостно: *„Затова, нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която да ни помага своевременно.“* (Евр. 4:16)

Милостта означава, че Бог не ни въздава това, което заслужаваме; благодатта означава, че Бог ни дава това, което не заслужаваме. Колко чудесно е да живеем в това общение с нашия Бог на милостта и благодатта!

От всеки бурен вятър, който духа,
от всеки прилив на прииждаща беда

има тихо, сигурно убежище –
под трона на благодатта.

И има място, где Иисус излива
миро на радост върху нашите сърца,
Едно със скъпа кръв платено място
е този свят и светъл трон на милостта.

Това е място на духовно единение –
с Небесния Приятел между нас.
Макар далечни – чрез вяра там се срещаме –
около тоз единствен трон на милостта.

Къде ли можем да потърсим помощ
във изпитание, разруха и беда?
Как бихме победили войнствата на ага
светиите – без трон на милостта?

Там, там на орлови криле се реем,
и сякаш спира времето във радостта.
А небесата спускат се и пеят –
за увенчания със слава трон на милостта.

Х. Стоуел

Истинското общение е несъвместимо с нечиста съвест

Когато в едно семейство се роди дете, то завинаги си остава дете на своите родители. То никога не може да стане „неродено“! Но ако това дете е непослушно, ще има периоди, в които нормалното общуване с родителите му ще бъде нарушено. Родството си остава същото, но общението определено е пострадало. Това е голяма трагедия.

Колко е хубаво да се наслаждаваме на знанието, че от момента, в който сме се новородили, е било установено едно

вечно родство с нашия Отец в небесата! Ако искрено сме приели Господ Иисус Христос в сърцето си, ние сме станали Божи деца, и това родство е вечно и ненарушимо. Но когато съгрешаваме, общението ни с нашия Отец се нарушава трагично. Поради нашето непокорство ние вече няма да имаме същото благословение в живота си, на което сме се наслаждавали преди. И такова накърняване на общението, независимо дали е кратковременно или продължително, със сигурност не може да бъде приписано на Бога или на липсата на загриженост от Негова страна. Разривът винаги се дължи на нашата нечиста съвест; ние сме единствената причина за всяко прекъсване на общението с Бога.

Нечиста съвест

Джон Бънян веднъж е казал: „Грехът ме възпира да чета Библията и четенето на Библията ме възпира да съгрешавам.“ Когато човек е озорчил Светия Дух и съзнателно се е забъркал в грях, той закономерно губи „апетита“ си към Божието слово. Чистата съвест е абсолютно необходима на християнина, за да може да се обръща към Библията с бликаща вяра и очакване. Библията твърди: *„Без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото, който идва при Бога, трябва да вярва, че Той съществува, и че възнаграждава тези, които Го търсят.“* (Евр. 11:6) Но ако ние упорито игнорираме греха си, нашата вяра ще охладнее и съвестта ни вече няма да бъде настроена да слуша гласа на Светия Дух, когато четем Библията.

Чиста съвест

За да се възстанови общението ни с Бога, след като сме съгрешили, е необходимо нашата виновна, обременена с грях съвест да бъде очистена. За да се избави от товара на вината, съгрешилият християнин трябва да отвори напълно сърцето си, като изповяда пред Бога греха, който е сторил. Апостол Йоан пише: *„Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда.“* (1 Йоан. 1:9)

Аз съм записал в полето на своята Библия до този стих една молитва, с която се молеше Ф. В. Крумахер. Когато осъзна някой свой провал или грях, аз се опитвам да го назова с точното му име пред Божието умилостивилище. След това понякога използвам молитвата на Крумахер като основа за собствената си изповед пред Господа:

„О, Господи, Боже мой, аз отново съгреших срещу Теб, и съм много наскърбен от този грях. Аз сам се осъждам, но Твоята милост е велика и на това се уповавам. Поръси съвестта ми с кръвта на умилостивлението и ми дай с вяра да приема за този мой грях страданията, които Ти си изтърпял заради мен!“

Ние не сме извършвали греховете си накуп, а всеки поотделно, затова не е добре да се опитваме да ги изповядваме в едно общо и безлично признание на вина. Молитвата Бог да прости „всички наши грехове“ изобщо по-скоро прилича на опит да се намери лесен изходен път за нашите горди сърца отколкото на искрен израз на покаяние и желание за завръщане в Божиите пътища. Такава всеобхватна изповед едва ли допринася твърде за истинското очистване на съвестта от нейната вина. Когато Светият Дух ни напомни нещо, за което знаем, че е грях, ние сме длъжни да назовем този акт на непокорство със същата дума, която Библията използва за него – не „благородна лъжа“, а „лъжа“; не „просто фантазии“, а „мислено прелюбодейство“; не „някоя прибързана дума“, а „сърце, изпълнено с омраза“.

Тъй като нашият проблем е не „комплекс за вина“, а истинска вина, никога не бива да допускаме психологически двусмислици или човешки извинения, когато застанем в светлината на Божието присъствие. Когато смирено и искрено назовете греховете си пред Бога, Той в Своята велика милост ще откликне на вашата изповед. Такава е чудесната Божия благодат.

Когато Давид изповядва своя трагичен грях, той се позовава на „множеството на благите [Божии] милости“. (Псалм 51:1) От Псалм 51 се вижда, че когато Давид се обръща към Бога, този сломен и сърцесъкрушен мъж е не само честен в своята изповед, но и неподправен в своето покаяние. Ако вие се покаете (осъзнаете, че сте вървели по своя път, а не по Божия, и сега желаете да се върнете към Неговия чист и свят път), смирено и честно изповядате греховете, които сте осъзнали, и ги назовете пред Бога с техните истински имена, и вие също като Давид ще се зарадвате в множеството на благите Божии милости. Само тогава вашата съвест ще бъде чиста и ще можете да възстановите общението си със Светия Бог.

Когато вашата съвест е била очистена чрез милостивото действие на любещия Бог, вие ще откриете, че имате ново гръзновение в молитвата. „И тъй, братя, като имаме гръзновение да влезем в светилището чрез кръвта на Иисус [...] нека пристъпваме с истинно сърце в пълна увереност на вярата, след като сърцата ни са били поръсени, за да се очистят от зла съвест...“ (Евр. 10:19, 22) Истинското гръзновение пред Бога произтича от чистата съвест. А чистото сърце освобождава тази гръзновена вяра, която е необходимото условие, за да се наслаждавате на едно истинско общение с Бога.

След като знаете, че сърцето ви е очистено, унизителният спомен за миналия грях вече няма да може да измъчва вашата съвест. Разбира се, Сатана ще се опитва да ви обвинява. За да осуетите нападенията му, вашият отговор към него трябва да бъде същият, както Божия отговор към вашата виновна съвест — силата на скъпоценната кръв на Иисус. В книгата Откровение светиите, които Сатана обвинява за греховете, които Бог вече им е простил, разбират могъщата сила на тази скъпоценна кръв. За тях е писано: „А те го победиха [Сатана, обвинителя на братята] заради кръвта на Агнето...“ (Откр. 12:11) Те не само се наслаждават на благословението на чистата съвест, но са научили и тайната на несмущаваната съвест. Алилуя!

Истинското общение е несъвместимо с неправилна умствена нагласа

Често има някаква скрита причина, поради която хората нямат желание за питателното мляко на Божието Слово. Случвало ли ви се е някога да имате такава треска, от която да изгубите апетита си? Колкото и вкусна да е храната, на вас изобщо не ви е до ядене. Също както една вкусна и питателна храна може изобщо да не бъде привлекателна за вас, когато сте болни, така и Библията няма да ви очарова, ако някаква погрешна умствена нагласа е потиснала вашия духовен апетит.

Макар Петър да ни насърчава да пожелаваме „чистото духовно мляко“ (1 Петр. 2:2), той първо ни предупреждава (в ст. 1) за греховете, които биха унищожили нашето желание да бъдем хранени от Бога. Той също пише без заобикалки, че има само един начин да се справим с тези пречки за едно благодатно и изграждащо **време на общуване**. Всичко, което потиска здравия духовен апетит, трябва да бъде отхвърлено. Умствената нагласа трябва да бъде радикално променена – или, иначе казано, необходимо е „покаяние“!

„И така, като отхвърлите всяка злоба, всяко лукавство, лицемерие, завист, и всяко одумване, пожелавайте [...] чистото духовно мляко, за да пораснете чрез него.“ (1 Петр. 2:1, 2)

Писанието категорично твърди, че ние никога няма да пожелаем истински чистото духовно мляко, докато горепосочените духовни болести, които потискат нашия духовен апетит, не бъдат отхвърлени. Нека да ги разгледаме една по една.

ЗЛОБА: Означава да храним огорчение или гняв поради нещо, което са ни направили – иначе казано, да имаме непростителен дух.

Кори Тен Бум е изтърпяла невъобразимо страдание в печално известния център за изтребле-

ние в нацисткия концентрационен лагер Освиенцим. Но още по-ужасяващо от собственото ѝ страдание е било за нея да гледа как в нечовешките и мъчителни условия на лагера постепенно угасва животът на нейната любима сестра. Като говори за жестоките пазачи, които са били отговорни за зверствата в лагера, Кори Тен Бум по-нататък свидетелства, че наистина искрено им е простила, и казва: „Прошката е акт на волята – тази воля, която избира как да действа, без да се съобразява с градус на сърцето.“ Ако вие таите непростителен дух към някого – независимо колко страдание ви е причинил този човек – това на него няма да му навреди, но със сигурност ще задуши вашия собствен духовен живот. Всъщност вие ще робувате на този човек до момента, в който решите да му простите. Само тогава ще можете да се молите по начина, по който Господ ни е научил да се молим: *„...и прости греховете ни, защото и сами ние прощаваме на всеки наш длъжник.“* (Лука 11:4.) Ако съзнавате, че в сърцето ви има дух на озлобление (непростителност) към някого, вземете решение да простите на този човек (или хора), когато сте насаме с Бога. След това ще бъдете способни да изразявате Божията любов към тях без лицемерие!

ЛУКАВЩИНА: Означава да прикриваме или да извиняваме с най-различни обяснения нашите провали, вместо да изповядваме греховете си – да живеем в измама, а не в честност.

ЛИЦЕМЕРИЕ: Означава да се представяме в невярна светлина, водени от честолюбивото желание да създадем благоприятно впечатление – да се правим на някой или на нещо, което не сме.

ЗАВИСТ: Означава да реагираме на благословенията на другите с подозрение и недоболство вместо с неподправена радост – да пожелаваме това, което някой друг притежава.

ОДУМВАНЕ: Означава да използваме езика си, за да навреждаме на другите или да ги zlepоставяме, но също и да даваме ухо на нещо, което опозорява някого – да се опитваме да омаловажаваме нашата собствена вина, като говорим за греховете в живота на друг човек.

Това са нещата, които трябва да отхвърлим, ако искрено желяем да бъдем хранени от Словото. После, също както едно новородено дете не се нуждае от подтикване, за да пожелае жизнено необходимото мляко, когато наближи времето за хранене, така и вие, винаги, когато имате възможност да отворите Библията си, ще желавате *чистото духовно мляко, за да пораснете чрез него.*

Истинското общение е несъвместимо с егоцентричен живот.

Напоследък прочетох писмото на една дама, която в продължение на много години мисионерства в Япония. Тя служи сред такива хора, до които трудно се достига – хора от правителствените и дипломатическите кръгове и други от така нареченото „висше общество“. Тя пише следното:

„Къде остана учението за себеотричането и ежедневното носене на кръста? Когато преглеждам книгите, писани за християнския живот, това постоянно ми прави впечатление. Голяма част от книгите, които съм чела през последните двадесетина години, се свеждат до така наречени „собственоръчни“ подобрения на християнския живот. Но аз си спомням, че книгите, които съм чела през ранните си християнски години, говореха за себеотричането, за ежедневното носене на кръста, за воденето на свят живот, за стое-

нето в Христос и за това да Му дам място Той да живее чрез мен. Наистина ли тези учения постепенно изчезват, или аз си въобразявам? Може би това имаше предвид един китайски християнин в Хонконг, когато писа: „На Запад, или по-общо казано в свободния свят, аз видях църквата да се идентифицира много повече с могъщата победа на възкресението на Иисус. Те търсят този вид връзка с Него. Те жадуват за успеха, благополучието, добрите неща на възкръсналия Божи Син. Малцина са тези, които съучастват в Иисусовите страдания. Но в църквата в Азия виждам обратното, и по-специално в страните, където за християнството има ограничения и забрани. Вярващите там имат по-голямо желание да бъдат съпричастни на страданията на Христос. За тях *„общението в Неговите страдания“* е най-голямата награда и привилегия.“

Молитвата на самия апостол Павел е била: *„...да позная Него [Господ Иисус] и силата на Неговото възкресение, и общението в Неговите страдания, като стана съобразен с Неговата смърт.“* (Филип. 3:10) Пророк Амос ни помага да схванем смисъла на тази благородна амбиция, изложена от Павел, като пита: *„Ще ходят ли двамата заедно, ако не се съгласят?“* (Амос 3:3) Ако желаем да ходим в силата на Неговото възкресение, тогава неизбежно трябва да се съгласим да съучастваме в Неговите страдания. Едно съгласие наполовина изобщо не е съгласие! И така, какво означава *„общението в Неговите страдания“* за нас днес?

Когато Господ Иисус е дошъл в един лишен от любов свят, Той е изявил съвършено любовта на Бога в човешка форма. Неговите дела, Неговите думи, Неговите най-съкровени мисли, Неговото всеотдайно посвещение на волята на Неговия Отец – всичко това създава една прелестна картина на любовта, която *„не търси своето“*. (1 Кор. 13:4, 5) По време на Своя тридесет и тригодишен земен живот Господ Иисус постоянно *„отдава живо-*

та Си“ (1 Йоан. 3:16) за доброто на другите. От лълката до раз-
пятието Господ Иисус непоколебимо отказва да използва неумо-
верните предимства на Своего човешко съвършенство, за да
„търси своето“. И сега върхът, който трябва да си зададем, е:

**„Използвам ли аз предимствата на живота,
който ми е дал Бог, за да търся своето, или
съм готов да отдам живота си в истинско
служене на другите?“**

Спомнете си също, че когато предстои Господ Иисус да
завърши Своя живот на любов и служение и да отиде на кръста,
за да вземе върху Себе Си всичките грехове на тези, които е
дошъл да спаси, ние четем, че Той *„като знаеше, че е настнал ча-
сът Му да премине от тоя свят към Отца, като беше възлюбил Свои-
те, които бяха на света, докрай ги възлюби.“* (Йоан 13:1) Да, любовта
на Господ Иисус Христос определено търпи дълго.

Павел пише, че: *„Любовта дълго търпи, ... не търси своето, ...
всичко търпи.“* (1 Кор. 13:4–7) Тази съвършена любов се разкрива
чудно в личността на Господ Иисус Христос.

Тази Божия любов е в ярък контраст с ценностите на
сегашното егоцентрично поколение, което безочливо заявява,
че себелюбието е добродетел и че собствените права са по-
важни от добруването на другите. Точно това е поклонението
на самия себе си, което Писанията ни разкриват като един от
белезите на последните времена: *„...човеците ще бъдат себелюби-
ви, ... повече обичащи удоволствията, отколкото Бога.“* (2 Тим. 3:2, 4)

И така, не е изненадващо твърдението на Александър
Макларън, че пътят към възвишената духовна красота е бе-
лязан от окървавените отпечатъци от стъпки на раненото
самолубие.

Грехът, независимо дали е в делата или мислите ни, сви-
детелства за нашата вродена наклонност към егоцентризъм.
Освалд Чеймбърс дефинира това егоистично предразположение
като *„моята претенция за правото ми върху самия мен“* и ка-
зва, че то е *„еднакво опасно, независимо дали се проявява като*

почтена нравственост или като отвратителна безнравственост“. Лесно е да се осъдят егоизма и корабосърдечието на кражбата и експлоатацията, но трябва да осъзнаем също, че греховният човешки егоцентризъм може да се изразява и по множество други, по-незабележими начини.

Не е изненадващо, че в основата на всеки семеен проблем и всяко социално напрежение, и дори в основата на повечето трудности в църквата лежи скритата „претенция за правото ми върху самия мен“ – моето време, моите пари, моите пътища, моите желания, моята воля. Всъщност, всичко, което не отразява Божията любов, която не търси своето, е израз на вродения човешки егоизъм.

Моята небесна перспектива

Единственият начин, по който можем да видим егоцентризма в истинския му вид, е да погледнем на себе си от Божията гледна точка. Дж. Б. Филипс превежда по следния начин молитвата на Павел за християните в Колос: *„Ние молим Бога да можете да виждате нещата от Неговата гледна точка, като Той ви даде духовно проникновение и разбиране.“* (Кол. 1:9, според книгата на Филипс „Писма до младите църкви“) Само като следваме примера на Павел и се молим Бог да отвори духовните ни очи, ние ще започнем да виждаме истинското състояние на нашия личен живот не през очите на егоцентричното си съществуване, а от Божията небесна перспектива. Ние трябва да молим Бога да ни направи способни да виждаме действителността на нашия живот през Неговата духовна призма.

Една нощ 2-жа Сайлънс, наша дългогодишна приятелка, намери голяма утеха в една страшна семейна трагедия, като я посрещна с молитвен и покорен дух и погледна на нещата от небесна перспектива. В 2 часа през нощта я събудил звънят на телефона. „Знаете ли кой е карал вашата кола тази вечер?“ – попитал един полицай. „Да, очаквам дъвмата ми сина да се приберат с колата от една младежка библейска конференция“ – отговорила тя разтревожена. „В такъв случай имам лоши новини за вас – шофьорът е заспал, докато е карал, и кола-

та се е ударила в едно крайпътно дърво. Шофьорът е мъртъв, а за другия млад мъж почти няма надежда да оживее.“ Тези шокиращи новини направо зашеметили обърканата майка, която винаги с нежна любов беше треперила над децата си.

Оставяйки слушалката, г-жа Сайлънс извикала към своя Небесен Отец: „О, Боже, какво да направи една майка в такъв момент?“ За щастие, тя беше научена да се моли и да мисли библейски. По-късно ми разказа, че единственото, което ѝ идвало на ума, бил стихът, който заповядва: „Във всичко благодарете.“ (1 Сол. 5:18) „Но Господи – продължила г-жа Сайлънс, – Ти знаеш, че моето сърце не е благодарно. То е вледенено, ужасено и празно, но въпреки това в тази ужасна нощ аз ще се покоря на Словото Ти. И като направя това, моля Те, Ти направи чудо в сърцето ми. Когато Ти се покоря и кажа „благодаря Ти“, Ти ще трябва да направиш благодарността ми истинска, защото в този трагичен час никак не се чувствам благодарна.“ Така г-жа Сайлънс упражнила своята вяра и започнала да се моли.

Тази мила майка по-късно ми разказа, че когато за първи път казала: „Благодаря Ти, Отче, за това, което си“, вцепененото ѝ сърце си останало и студено, и празно. Но когато неотстъпно продължила да повтаря своите благодарности, Светият Дух извършил прекрасното чудо! Той изпълнил сърцето ѝ с утеха и истинска благодарност. Да, през тази безкрайна нощ Божият Утешител, Светият Дух, откликнал на вярата и покорството на г-жа Сайлънс. Той я уверил отново в неизменната Божия любов към нея и нейното семейство. Когато се разсъмнало, в очите ѝ, разбира се, още имало сълзи, но сърцето ѝ вече било завладяно от неописуемата утеха на Божия мир.

Това е едно чудесно свидетелство за милостта на Бога – как Той обгръща една скърбяща майка в прегръдката на Своята вечна любов. По-късно г-жа Сайлънс ми разказа с дълбока и тиха увереност как в онази ужасна нощ Божият мир, който превъзхожда всеки разум, изпълнил и завладял душата ѝ. Както г-жа Сайлънс доказа чрез своя живот с Бога, когато гоиде беда, има коренна разлика между човешката и небесната гледна точка.

Когато живеете в близко общение с Бога, вие също ще осъзнавате все повече и повече, че благодаренето и вярата винаги са взаимосвързани. Когато благодарността на истинската вяра изпълва сърцето ви, Бог ще ви даде да виждате от Неговата гледна точка променящите се обстоятелства във вашия живот – били те добри, или лоши наглед. От една такава небесна перспектива Бог със сигурност ще увери раненото ви сърце, че наистина *„всичко [наистина] съдейства за добро на тези, които любят Бога.“* (Римл. 8:28) Утехата на този стих не бива да остане една студена, празна, изтъркана от често цитиране мисъл. Бог ни е дал това чудесно обещание, за да изпълни то сърцето на всеки от нас със своята свръхестествена истинност. Хвалете Господа, когато се чувствате благодарни! Хвалете Господа и тогава, когато не се чувствате благодарни – и продължете да Го хвалите, докато се почувствате благодарни! Нито във вашия, нито в моя живот никога не ще има някакво обстоятелство, при което хваленето на Бога да е неуместно.

Наскоро Дороти и аз получихме едно писмо от дългогодишни мисионери, които вярно и плодотворно служеха на Христос в трудните условия на една страна в Средния Изток. В това писмо Стан пишеше: „Аз мога и съм длъжен да хваля Господа заради Неговия характер – не заради моето охолство.“ За да засилим твърдението на Кори Тен Бум относно прошката, бихме могли да кажем още: тъй като хваленето на Господа е акт на волята, ние можем с волята си да решим да хвалим Господа независимо от градуса на сърцето!

И след като сме избрали да Го хвалим, Той несъмнено ще ни дари вътрешната светлина на Своя мир и твърдата увереност в Неговата неизменна любов – без значение в какви обстоятелства можем да изпаднем.

Забележете, че ни е казано да благодарим на Бога не *за* всичко, а *във* всичко. Искрената благодарност, която произлиза от познаването на нашата небесна перспектива, е онази съставка на вярата, която отличава скръбта от самосъжалението. Запомнете, това е вярно, независимо дали сме на църква, или в болница!

Когато бурите на живота връхлитат, едно привързано към земните неща сърце ще намери за много по-лесно да вика: „Жалете ме!“, но едно сърце, в чийто център е Христос, ще продължава да е способно да хвали Господа.

„Повечето от нас рухvat и се сриват при първия пристъп на болката; ние сядаме пред прага на Божиите намерения и потъваме в самосъжаление. Дори така нареченото християнско съчувствие само задълбочава това състояние. Но в Своята велика любов Бог никога не прави това. Той ви протяга прободената ръка на Своя Син и казва: „Влез в Моето общение, стани и свети.“ Ако чрез едно разбито сърце Бог може да осъществява Своето намерение за света, тогава благодарете Му за разбитото си сърце.“

*Освалд Чсймбърс,
парафраза из „Всичко мое за Неговото Величие“*

И така, ако искаме да разберем как Бог ни е осигурил славна свобода от самите нас, необходимо е да се научим да гледаме на живота си от небесна перспектива.

Божият отговор на един егоцентричен живот не е нито усъвършенстване, нито възпитание, а смърт! Когато се сблъскваме с гравитационното привличане на себичния живот, винаги искрената вяра ще бъде способна да ликува във вечната Божия истина: „...защото умиряхте, и животът ви е скрит с Христос в Бога.“ (Кол. 3:3)

Понеже сме *скрити с Христос в Бога* – чрез *смъртта, погребението и възкресението* (Римл. 6:2–4) – ние сме радикално отделени от нашето привързано към земята съществуване с неговите егоцентрични грижи. Сега можем да се наслаждаваме на нашия нов поглед върху живота! Истинският християнин е умрял за старото творение и е станал част от Божието ново творение. Това представлява нашето спасение.

В Христос аз умрях, в Христос и възкръснах.
В Христос неприятеля мой победих.
В Христос, в небесата, е моето място.
Небето ликува над ада разбит.

Неизвестен автор

Когато разберем истината, че сме съразпънати с Христос, всекидневният ни живот ще се преобразува от едно егоцентрично съществуване в едно безкрайно вълнуващо преживяване, в чийто център е Христос. Но за да можем постоянно да се наслаждаваме на такова съкровено общение с Него, ние трябва да знаем как постоянно да се справяме с нашия земен проблем!

Моят земен проблем

Сега ние би трябвало да изследваме сърцето си със следния въпрос:

„Моят живот на земята наистина ли има за център Христос, или е все още егоцентричен?“

Несъмнено един егоцентричен живот бързо ще се настрои враждебно и ще се разгневи на всеки човек или обстоятелство, които застрашават неговата сигурност, неговото его, неговите удобства или удоволствия. Г. Кемпбъл Морган представя това по следния начин: „Егоцентризмът е същината на греха, сърцевината на враждебността, субстанцията, от която е съставен адът.“ (Г. Кемпбъл Морган, „ОСИЯ, сърцето и светостта на Бога“)

Една вечер, когато бях на молитвено събрание, чух необикновено искрената молитва на една жена. Тя явно срещаше Бога по нов начин, който преобразяваше живота ѝ. „Господи Иисусе – молеше се тя, – обхвани ме с любещите Си ръце, притегли ме към кръста и ме обичай до смърт! Искам отсега нататък не аз да живея, а Христос да живее в мен!“ Нейната

молитва ми направи силно впечатление. Въпреки че тази жена знаеше, че вече е спасена чрез смъртта и възкресението, за да живее в небесата с Христос, тя също така съзнаваше, че нейното тяло все още е твърде много в този свят! И явно търсеше в молитва Божието разрешение на проблема за егоистичните гела и гуми на тялото си тук, на земята. Тази съдържателна молитва несъмнено изразяваше пламенното ѝ желание за едно по-близко общение с нейния Господ.

Когато по-късно размишлявах върху тази молитва, аз осъзнах, че всъщност самият апостол Павел дава библейската основа за една такава сърцесъкрушена молба, като пише: „...ако чрез Духа умъртвявате действията на тялото, ще живеете.“ (Римл. 8:13) За някои от моите читатели следващите мисли могат да са от голяма помощ като задълбочено размишление върху значението на този стих, докато за други практическата илюстрация, която следва след тях, може да се окаже по-полезна.

В Римляни 8:13 са открити няколко важни истини. Специалистите по старогръцки ни дават едно още по-пълно разбиране на истината, която този стих учи – истина, която ни прави свободни.

ПЪРВО: В гръцкия оригинал глаголет „умъртвявате“ е в **действителен залог** с подлог „вие“. С други думи, ако искам да бъда освободен от *действията на тялото* (т. е. от моя егоцентричен живот), аз **трябва активно да съдействам на Бога**.

ВТОРО: Този стих ни казва също, че чрез Духа – Божият Небесен Палач – Бог чудно е осигурил победата над нашите земни, егоистични *действия*. Макар че аз съм **длъжен** сериозно и активно да участвам в този процес, със собствени сили аз никога не бих могъл да умъртвя егоистичните си гела! Докато живея в този свят, само Светият Дух е Този, който може радикално да ме спаси от моя егоцентричен живот.

ТРЕТО: Интересен е също и фактът, че глаголет „умъртвявате“ е в сегашно време, **несвършен вид**. Това подсказва, че мо-

ето сериозно и активно взаимодействие с Бога трябва да бъде **постоянно упражнявано.**

Въпреки че първата искрена молитва към Бога да умъртви себичния ни живот чрез Светия Дух може да бъде много разтърсващо и преобразяващо преживяване, това не е нещо, което се прави веднъж и завинаги. Не, всеки път, когато себичният живот надигне грозната си глава, ние трябва специално да се молим, за да съдействаме на освобождаващото дело на Светия Дух. Така, като постоянно се облягаме на *умъртвяващото* служение на Светия Дух, нашите *телесни действия* наистина ще бъдат умъртвени. **Бог обаче иска това отношение на вяра от наша страна да бъде една продължителна, нарастваща, постоянна опитност!**

За да илюстрираме това, нека си представим, че сме в една съдебна зала. Там съдят някакъв човек за убийство. Доказателствата са вече разгледани, вината на подсъдимия е установена и сега съдът има тежката отговорност да произнесе присъдата. Мълчание надвисва над съдебната зала, докато съдията се изправя и казва: „Съдът намира този човек виновен за убийството и го осъжда на смърт.“ С това печално заключение задачата на съда е изпълнена. Ако обаче съдията реши сам да изпълни смъртната присъда, като извади изпод масата пистолет и собственооръчно застреля убиеца, тогава самият той ще бъде обвинен в убийство! След като е оповестил смъртната присъда, всичко, което съдията може да направи, е да предаде осъдения на назначения от гържавата палач.

По същия начин и нашият себичен живот не може да направи повече от това, да разпознае и признае своята себичност. Подобно на съдията в съдебната зала ние трябва да произнесем смъртна присъда над нашите егоистични действия. Но точно както съдията никога не може сам да отнеме живота на убиеца, така и ние в нашето егоцентрично състояние нямаме силата да умъртвим делата на себичния живот. Благодарим на Бога обаче, че Той е осигурил един Небесен Палач – Светия Дух – който ще обезвреди потенциалния егоизъм на нашия живот. Да, именно

чрез Духа Божията благодат ни дава способността да *умъртвяваме действията на тялото*. Когато ние **постоянно и съзнателно** се предоставяме на този чуден механизъм, който Бог е предвидил за нас, ще опитаме освобождаващата радост на един живот, в чийто център наистина стои Христос.

Благодарение на това ясно учение на Писанието и на практическия урок, който получих на онова молитвено събрание от горещата молитва на сестрата, самият аз много пъти съм се молил в същия дух:

Господи, с Твоя Свети Дух притегли ме към кръста и умъртви чрез любовта Си моя себи-чен живот. Искам вече не аз да живея, а Христос да живее в мен!

Лесно е да се помисли, че крайната цел на нашето хранене и израстване с Божието Слово е да се издигнем до един живот на безоблачно самодоволство. Това обаче не е така! Защо евреите в Стария Завет са полагали специални грижи за най-добрите овце от стадото си? За да могат да покажат най-хубавите екземпляри на изложба по животновъдство? Напротив, както подчертава Уилям Стил, точно най-добрите овце са били нужни за клане! Още от раждането си те са били предназначени да бъдат принесени в жертва!

Твърде често християните погрешно заключават, че ще зарадват Христос със своите музикални или ораторски способности като станат „златни медалисти“ пред възхитените очи на евангелската публика! Когато Бог с любяща грижа ни храни от Словото Си, Неговото намерение не е да постигнем по-добра сценична изява, а да положим всяка област от нашия живот върху Неговия жертвен олтар. Преди да можем да бъдем живи за всичко, което Той е, първо трябва да умрем за всичко, което сме сами по себе си – нашето самосъжаление, нашата самонадеяност, нашия егоцентризъм, нашето себеугаждане, нашето самооправдаване... Списъкът може да бъде продължен още много.

С болка в сърцето апостол Павел казва, че не е могъл да намери никої друг освен Тимотей, който *да се погрижи искрено* за църквата във Филипи. Тъй като много християни в този град не са били научени на практика, че любовта *не търси своето*, ние четем как Павел тъжно констатира: „*Всички търсят своето си, а не онова, което е на Исус Христос.*“ (Филип. 2:21)

Къде са днешните християни, които **наистина се грижат** за страдащата църква в толкова много части на света? Чак толкова ли сме заети със собствените си неща, че да нямаме никакво време да обичаме хората, за които няма кой да се погрижи истински? Помнете, че само Божията любов е тази, която *не търси своето и дълго търти*. И точно както една чаша, пълна с оцет, трябва първо да бъде изпразнена от своето неприятно съдържание, преди да може да бъде налят в нея сладък, ароматен портокалов сок, така и нашият себичен живот трябва първо да бъде умъртвен, за да можем да бъдем изпълнени с Божията любов. Слава да бъде на Бога, че и двете тези служения са част от благодатното действие на Светия Дух в нашия живот!

Колко необходимо е за всички нас непрестанно да се молим Светият Дух да *„умъртвява“* (да довежда до смърт чрез радикално отделяне) делата на себичния живот и после да ни изпълва до преливане с Божията любов: *„защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез Светия Дух, който ни е даден.“* (Римл. 5:5)

Когато тези истини започнат на практика да изпълват сърцето ви през вашето **време на общуване**, Светият Дух ще ви открие нови истини от Божието Слово.

Добре е казано от някого, че всеки вярващ трябва редовно да *„оправя сметките си с Бога“*. Нека постоянно се уверяваме, че в живота ни няма нищо, което би задушило нашето близко общение с Бога.

Свети Душе, утеши ме,
мъчно ми е, че те наскърбих.

Светски грижи ме връхлитат и в молитва,
собствена изява търся в работа за Теб,
горд съм, вместо Тебе да прославям,
и ленив съм – вместо души да спасявам.

След като съм вкусил Твоята доброта,
нак се връщам към отровната храна.
Пред небесния живителен фонтан
в светски удоволствия затъвам сам.

Множества от грехове ме подло мамят,
Ти, който всичко знаеш – страдаш.

О, колко лекомислено заспивам
след неизповядания ежедневен грях.
А сутрин свеж за свято дело се събуждам,
но с поразена като от проказа плът.

Но все пак Твоята утеха не отпада,
и пак отново Твоето докосване цели.
За злото, виж, покайвам се и страдам.
Бъди Ти милостив към мене, Господи!

Прости ми, Отче свети, чрез Сина Си
за греховете ми срещу Духа Ти!

*Адаптация на Р. А. Бенет
по стихове на Уилям Макларди Бънтинг*

4

Време на общуване

Ако се замислим, ще видим, че почти няма по-голяма проява на гордост от тази, да смятаме, че сме способни да посрещнем предизвикателствата на днешния ден, без първо да се облегнем на Божията вседостатъчност в Господ Иисус Христос с отворена Библия и отворено сърце.

Давид е знаел кое е семето, от което се развива плодосен духовен живот. Той пише, че човекът, който се поучава от Божието Слово, *„ще дава плода си на времето си... и всичко, което върши, ще преуспява.“* (Псалм 1:3)

Какъв човек е това? Това е човек, който *„се наслаждава в закона на Господа и върху Неговия закон **размишлява** ден и нощ.“* (Псалм 1:2)

Понякога казвам на хора, които току-що са приели Господ Иисус Христос в сърцето и живота си: „Една прочетена глава на ден ще държи дявола на разстояние.“ Прочетете си дневната порция от Библията, и после се върнете и я прочетете отново. Така ще можете да **размишлявате** върху текста стих по стих. Виждали ли сте някога как преживяват кравите? Сеното вече е сдъвкано и погълнато веднъж, но то се връща обратно в устата на кравата, за да бъде сдъвкано отново и отново, докато всички хранителни вещества бъдат извлечени от него. Това е добра аналогия на правилното размишление върху Божието Слово!

Познавах един човек, който се обърна към Бога на своя седемдесети рожден ден. Тогава той не знаеше почти нищо за Библията. Преди да намери нов живот в Христос, той не беше ходил на църква дори и формално, нито пък имаше някакви навици за системно четене въобще. Но след като беше новорожден, желанието му да расте в благодатта, любовта и познаването на Господ Иисус Христос беше толкова голямо, че когато се прибра на небето на 83-годишна възраст, той беше прочел Библията 13 пъти от корица до корица. На каквато и възраст да сте, вие също можете да четете Библията всеки ден.

Отворената Библия, чистото сърце, смиреният дух и молитвата на Давид: „Отвори очите ми, за да виждам чудеса от Твоя закон“ (Псалм 119:18) подготвят пътя за едно плодотворно време с Господа.

Както вече отбелязахме, някои хора не съзнават, че **времето на общуване** е истински двупосочен разговор. Бог ни говори, когато размишляваме върху библейските стихове, които четем. За нещастие много хора не успяват да разберат, че след като Бог благоволява да говори с любов на сърцата ни, Той очаква и ние да откликнем с молитва към Него. Когато **размишляваме** върху Словото на Бога, то става част от нашето **мислене**. Когато с молитва **действаме** въз основа на Божието слово, то става част от нашия **живот**.

В този момент вие може би се питате: „Но как ще ми говори Бог, когато чета Библията?“ Аз съм установил за себе

си, че е полезно да разглеждам всеки стих, който чета, като си имам наум определени въпроси. Някои от тях ми бяха препоръчани преди много години. Аз се оставям да бъда воден от тези въпроси, докато общувам с моя Господ. Предлагам ви и вие да опитате да бъдете водени по такъв начин в размисленията си върху Божието Слово. Тъй като съм прилагал тези въпроси в продължение на толкова много години, те вече са станали моя втора природа, когато се оттеглям, за да бъда насаме с Бога и Писанията.

Ще забележите, че някои от предложените въпроси ще изискват от вас акт на послушание; други – отговор на вяра; трети ще фокусират вниманието ви върху определени опасности и предупреждения; четвърти ще ви победат в поклонение и хваление на Бога; и накрая, ще има и такива въпроси, които ще ви помогнат да разпознаете коварните хитрости на вашия враг, дявола, и също така ще ви дадат да разберете как Христовата победа над Сатана може да стане ваша.

ОТКЛИКЪТ НА ПОКОРСТВОТО

Точно както трябва редовно „да оправяме сметките си с Бога“, ако искаме да бъдем чувствителни към Неговия глас, трябва и да покоряваме волята си пред Неговото Слово всеки път, когато Светият Дух ни говори, ако искаме нашето време на общуване да не се превърне в безлична рутина.

Живото общение изисква покорна воля.

Когато четете Библията във вашето време на общуване, добре е да се питате има ли в този стих:

- **някаква заповед, която трябва да се изпълнява;**
- **някакъв грях, който трябва да се избягва;**
- **някакъв добър пример, който трябва да се следва;**
- **някакъв лош пример, който трябва да се избягва.**

Виждате ли как такива въпроси могат да ви доведат

до едно лично, двупосочно взаимоотношение с вашия Господ? Те със сигурност ще ви накарат не просто да се **замислите** за истината, която сте прочели. Когато отговаряте на тези въпроси в присъствието на Бога, вие ще намирате за необходимо да **откликвате активно** със сърцето си на това, което Бог казва. Винаги помнете, че Самият Божи Дух е във вас, когато четете Библията, и ако се осланяте на Него, Той ще придвижи Словото на Бога надолу – от главата към сърцето ви!

Всички ние живеем в опасни дни, когато светът главоломно препуска напред в своя бунт против Бога и непокорство на Неговите заповеди. За да можем да повлияем на едно поколение, което отхвърля Христос, ние трябва да бъдем покорни и всеотдайни. Само когато започнем да се покоряваме на истините, които Бог ни показва, ние ще можем да служим като проводници на Неговата сила към един нуждаещ се свят.

Наскоро съпругата ми и аз четохме заедно един пасаж от книгата на Освалд Чеймбърс „Всичко мое за Неговото Величие“. Ето една парафраза на този пасаж:

„Покори се на Бога в това, което Той ти показва, и незабавно ще ти се открие нещо ново... Ти си казваш: „Предполагам, че все някой ден ще разбера това!“ Но, чакай малко, ти можеш да го разбереш още сега! Не изучаването води до специално прозрение, а послушанието. Послушанието, дори и в най-дребничкото нещо, ще отвори пред теб небесните прозорци, така че и най-дълбоките Божии истини незабавно ще бъдат твои. Но Бог никога няма да ти разкрие никаква допълнителна истина за Себе Си, докато ти не се покориш на това, което вече знаеш.“

Казват, че веднъж двамата велики пионери на мисионерското поле, Чарлз Т. Стъд и Хъдзън Тейлър, пренощували заедно в една таванска стая. Рано сутринта Тейлър се събудил и видял, че съквартирантът му се рови в една отворена Библия, осве-

мена от мъждукаща свещ. В отговор на въпроса на Тейлър, Стъг призна:

„В полунощ се събудих със следните думи на Господ Иисус: *„Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди.“* (Йоан 14:15) Запитах се дали съм доказал любовта си към Господ Иисус с пълно послушание. Взех Библията и през остатъка от нощта четох Евангелията. Издирвах в тях всяка заповед, която Господ беше дал на Своите ученици. Където, по Божията благодат, съм бил покорен на Неговите заповеди, поставях малък знак в полето и записвах думата „Алилуя!“ Където съм бил непокорен, изповядвах греха си и чрез Божията милост още веднъж посвещавах себе си да Му се покорявам, и така да доказвам, че наистина Го обичам.“

Драги читателю, след като наистина си тръгнал да вървиш „с Господа в светлината на Неговото Слово“, и ти ще се присъединиш към думите на известната песен – че няма друг път, освен „да вярваш и да се покоряваш“!

ИЗМЕРЕНИЯТА НА ВЯРАТА

Когато четете Библията във вашето време на общуване, също така е добре да се питате дали в стиховете има:

- **някакво обещание, което да приемете лично за себе си;**
- **някакво предупреждение, което да вземете под внимание.**

Библията е пълна с обещания. Когато размишляваме върху Божието Слово, ние трябва да се облягаме на Божиите обещания. В същото време обаче трябва да внимаваме и за Неговите сериозни предупреждения. Да взимаш под внимание само обеща-

нията на Бога и да пренебрегваш предупрежденията Му – това не е „да живееш чрез вяра“, а „да умреш чрез имитация на вяра“!

Всеки ден, докато четете Библията, отбелязвайте обещанията, които Бог е дал, и ги приемайте лично за себе си. Винаги, когато приемате за себе си Божиите обещания, Господ Иисус Христос ще бъде силата, която е достатъчна да превърне в реална опитност всяка ваша стъпка на послушание. Неговите обещания са дадени, за да станат жива истина във вашия живот с Бога. Когато се хванете здраво за тях, вашата вяра постоянно ще укрепва, защото е писано: „*вярата е от слушане, а слушането – от Христовото слово.*“ (Римл. 10:17)

Задавали ли сте си някога въпроса кое е противоположното на вярата? Отговорът не е толкова прост, колкото изглежда на пръв поглед. Да кажем, че неверието е противоположното на вярата, означава да пропуснем някои важни аспекти на този въпрос. Представете си три животворящи „сестри“. Първата е **вярата**, втората е **зависимостта**, третата е **смирението**. А сега си представете трите смъртоносни „сестри“. Първата е **неверието**, втората е **независимостта** и третата е **гордостта**.

Човекът на вярата е зависим от Господ Иисус Христос, за да върши това, което никога не би могъл да извърши сам. Когато чете Библията, човекът на истинската вяра ще забелязва и ще приема лично за себе си ненарушимите Божии обещания. Господ Иисус Христос каза на Своите ученици: „*отделени от Мен, не можете да направите нищо.*“ (Йоан 15:5) За да се уповава един човек изцяло на Господа, за да извърши **чрез Него** нещо духовно значимо, той трябва да е убеден, че със собствени сили не може да направи нищо, което да има вечна стойност. Такава зависима вяра се ражда само в едно смирено сърце.

Обратно, **човекът на неверието** се счита за готов да се счита за независим, че няма нужда от Божията помощ. Тъжно е, но днес има милиони хора, които не желаят да зависят от Господ Иисус Христос за своето спасение. Също толкова тъжно е и че има много християни, които не се поставят в зависимост от обитаващия в тях Христос, за да водят християнски живот. Вся-

ка форма на човешка независимост се ражда в гордо и непокорно сърце.

И така, можем да кажем, че противоположното на вярата е гордостта, а противоположното на неверието е смиренieto. Самоувереността и самодоволството винаги „имунизират“ сърцето срещу една добра гоза вяра. Всяко влияние на света, което цели да изгражда нашето его, същевременно отслабва вярата ни в свръхестествената сила на възкръсналия Христос. Неограничените Божии възможности стоят зад всяко обещание, което Той някога е дал, и Той не ни е оставил да разчитаме на собствената си изобретателност или интелигентност, за да се справяме с живота. Г. К. Честъртън (1874–1936) проникателно посочва парадокса на самодоволната гордост. Той пише:

„Това, от което страгаме днес, е проявата на скромност в погрешна област. Скромността се шири в областта на убежденията, за където никога не е била предназначена. Предвидено е било човекът да се съмнява в себе си, но да не се съмнява в истината; днес виждаме точно обратното.“

Всеки християнин, който е зависим от човешки съвети или се доверява повече на себе си отколкото на Господа, никога няма да влезе в пълнотата на Божиите благословения.

Също както водата никога не тече към по-високото ниво, така и Светият Дух, когото Иисус нарича Жива Вода, няма да потече към човек, чиято *душа се е надигнала* в гордост. (Авав. 2:4)

Обаче Светият Дух ще прелее изобилно от сърцето на всеки вярващ, който смирено осъзнава своята нужда от Христовата сила.

„А в последния ден, великия на празника, Иисус застана и извика, като каза: Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие. Ако някой вярва в Мен, как-

*то казва Писанието, реки от жива вода ще поте-
кат от утробата му.“ (Йоан 7:37, 38)*

Всеки ден вие можете да пагнете при нозете на Иисус и да пиете от тази жива вода. Тогава вашият живот вече няма да бъде обусловен от талантите или образованието ви – той ще се характеризира с изобилното преливане на Светия Божу Дух от вътрешното ви естество.

Помнете, че в Личността на Светия Дух нашият възкръс-
нал Господ благоволи да облече Себе Си във физическата форма на всяко духовно новородено Божие дете. Фактически днес вяр-
ващият е стратегическото предмостие на Господ Иисус в един безбожен свят. Чрез всеки християнин, който се предостави на Неговата власт, Светият Дух продължава да разпростира Сво-
ето спасително действие към живота и на други хора.

*„Защото ние сме храм на живия Бог, както каза Бог:
Ще се заселя между тях, и между тях ще ходя; и ще
им бъда Бог, и те ще Ми бъдат народ.“ (2 Кор. 6:16)*

Да, ние сме Божии храмове, чрез които Той желае да по-
казва Своята святост и слава! Съзнавайки този удивителен
факт, апостол Павел продължава със сериозното увещание: *„И
така, възлюбени, като имаме тези обещания, нека очистим себе си
от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенстваме в
святост в страх от Бога.“ (2 Кор. 7:1)*

ИСТИННОСТТА НА ПОКЛОНЕНИЕТО

За да хвалим истински Бога в нашето време на общува-
не, е полезно да имаме наум следните въпроси:

Има ли в този стих:

- някаква нова мисъл за Бог Отец;
- някаква нова мисъл за Бог Син;
- някаква нова мисъл за Светия Дух?

Много насърчително е, че днес сред Божия народ се забелязва един нов стремеж към истинско поклонение на Господа. Господ Иисус Христос насърчава таква поклонение, като казва: „*Бог е дух; и онези, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят.*“ (Йоан 4:24) С други думи, истинското поклонение трябва да бъде под помазанието на Светия Дух и в съгласие с истината на Божието Слово. Само таква поклонение ще зарадва сърцето на нашия Отец.

Когато Светият Дух привлича вниманието ни към чудесата на Божията Личност – Неговата любов, Неговата сила, Неговата святост, Неговата слава, Неговата благодат, Неговата доброта или някой друг аспект на Неговата прекрасна същност – нашите сърца ще бъдат увлечени в нова песен на хвала и преклонение пред Господа. Ако коленичим при молитва, това със сигурност ще ни помогне да развием в себе си правилно вътрешно отношение, когато идваме при Бога. Но може би и вие ще откриете, както аз открих, че има много специални, лични моменти в живота, когато колениченето ни изглежда недостатъчно, за да изрази любовта и преклонението ни към Него. Интересно е да отбележим, че когато апостол Йоан пристъпва в присъствието на прославения Христос, според собственото му свидетелство той не само коленичи, но „*когато го видях, паднах при краката Му като мъртъв.*“ (Откр. 1:17)

Много е важно обаче да разберем, че когато едно нещо е скъпоценно за вярващия, често съвсем наблизо дебне някаква опасна негова имитация! Господ Иисус Христос не само дава напътствия за истинското поклонение, но и отправя едно сериозно предупреждение за нещо, което, макар да се нарича от някои поклонение, всъщност е имитация на истинското поклонение. Преди да насърчи самарянката да се покланя с *дух и истина*, Господ Иисус изрично отбелязва: „*Вие се покланяте на онава, която не знаете.*“ (Йоан 4:22) Поклонението е нещо повече от емоция; то трябва да бъде фокусирано върху Личността на Господ Иисус Христос. Ако целта на поклонението е по-скоро да „настрои“ или „запали“ хората, отколкото да предизвика обрат в тях, тогава истинското поклонение е заместено от

фалшиво. За да бъдем преизпълнени с хвала към нашия Бог, Той определено изисква нещо повече от духовно вълнение.

Истинското поклонение означава умът и сърцето да бъдат смирено фокусирани върху Всевластния, Жив Господ Иисус Христос, както Той е разкрит в Божието Слово. Винаги, когато това се случва, ние вътрешно ще „падаме по очи“ пред Него в израз на пълно подчинение и преклонение.

АРТИЛЕРИЯТА НА СЛОВОТО

Да, Бог благославя вашето време на общуване. Вашата съвест е вече чиста. Съзнавайки какво е направил Иисус за вас на Кръста, вие сте се отрekli от своите „права“ по отношение на себе си, репутацията си, амбициите си и притежанията си. Навлезли сте в едно ново измерение на поклонението и хвалението на Бога. Означава ли всичко това, че сте достигнали апогея на Божиите намерения за благословение на вашето време на общуване? Е, не съвсем!

Има и други въпроси, които е добре да си имате наум, когато четете Библията. Тези въпроси ще ви помогнат да бъдете нащрек за коварните хитрости на пъкления враг на Бога.

Има ли в този стих:

- някакво ново прозрение за личността на Сатана;
- някакво ново прозрение за жестоките му цели;
- някакво ново прозрение за коварните му хитрости?

Веднъж ми разказаха за едно момченце, което се върнало от неделното училище, и същата вечер майка му го видяла да коленичи край леглото си. „Какво правиш?“ – попитала тя. „Карам Сатана да трепери – гласял моменталният отговор. – Днес в неделното училище научихме една нова песен: „Сатана

трепери, щом види коленичил и най-малкия светия“ – затова коленича, за да накарам Сатана да трепери!”

За съжаление обаче, за да накараме Сатана да трепери, е необходимо нещо повече от едно коленичене! Сатана трепери само тогава, когато в името на Иисус му откажете каквото и да било място във вашия живот, и когато в същото това всемогъщо Име Светият Дух ви употребява, за да изтръгва скъпоценни души от смъртоносните му нокти.

Много християни си мислят, че ако те оставят Сатана, то и Сатана ще ги остави на мира. Но това е една тъжна заблуда. Не ви ли се случва например, когато застанете пред Бога в молитва, изведнъж да ви обземе тъга заради някакъв провал в миналото ви, макар че вече сте го изповядали и сте приели Божията прошка? Сатана винаги ще се стреми да ви обвинява в някакъв грях, с който вие сте се справили чрез искрено покаяние. Бог е решил да не помни греховете, които е простил, но Сатана иска отново да фокусира вниманието ви върху всеки един от тях, така че да започнете да се съмнявате в реалността на Божията любов и прошка. **Колебание, страх, объркване и отчаяние** – това са класическите симптоми, показващи усилията на Сатана да попречи на вашия живот с Бога. Той ще направи всичко възможно, за да ограби радостта и мира в душата ви. Но Бог, ако гледате към Него, винаги ще ви дава да разберете къде Сатана е заел позиции, и после с помощта на Божиите оръжия вие трябва да затворите всяка врата пред наглото дяволско нашествие!

В човешките войни съществуват два вида стратегия – отбранителна и нападателна. Никоя битка не е била спечелена само чрез отбранителни действия. И в духовното воюване също са необходими и двата вида стратегия. Както отбраната, така и нападението изискват използването на артилерията на Божието Слово. Това е един от многото окуражаващи аспекти на плодотворното **време на общуване**: когато се изправите срещу Сатана, било пряко, или непряко, вие ще можете да цитирате Писанията точно както сте ги прочели, което ще ви даде възможност да се **молите библейски**. Толкова чудесно е да знаете, че когато се молите според Божието Слово, вие

се молите по Божията воля! А част от Божията воля за вас е да познавате победата над Сатана и над неговите опити да извади от релсите вашия духовен живот.

Отбранителната духовна борба

Спомняте ли си как Господ Иисус е бил изкушаван от Сатана? Аз съм склонен да мисля, че точно преди това Иисус е имал Своето **време на общуване** и е чел от книгата Второзаконие. Във всеки случай Писанията, които Той цитира, за да се защити срещу дявола, се намират в тази книга. Три пъти нашият Господ цитира писаното Божие Слово: „*Писано е ... Писано е още... защото е писано...*“ (Мат. 4:4, 7, 10) Мощната артилерия на Словото на Бога принуждава Сатана да побегне от Иисус!

Така и вие, за да победите дявола, трябва да се научите да владеете Библията като оръжие за отбранителна борба.

Когато Сатана ви внушава своите отвратителни предложения, вашето средство за защита трябва да бъде Словото на Бога. Едно съдържателно **време на общуване** ще направи Божието Слово живо в сърцата ви в час на изпитание. Цитираната по-долу поема от неизвестен автор е основана на тази истина, описана в Ефесянци, 6 гл.

Тактиките на дявола

Днес имах на тихото място молитвено
битка свирена.

Отидох на среща и разговор с Бога,
но дебнеше там Сатана.

Прошена: „Не можеш да се молиш истински,
не помниш ли, че падна?“

Говориш на колене само празни приказки,
но що ли за молитва е това?“

Затуй поставих шлема си,
придърпах го надолу над ушите;
открих, че заглушава донякъде гласа му
и страховете ми туши.

А проверих и другите оръжия духовни:
нозете ми обути бяха в мир;
кръстът ми препасан бе със истина,
а Словото бе мечът на Духа.

Правдата бе броня на гърдите ми –
да пази любовта в сърцето;
щитът на вярата бе още здрав –
срещу стрелите му проклети.

В Иисусовото име аз към Бога викнах,
на скъпата Му кръв се позовах.
И Сатана посрамен се изниза,
а аз говорих с Бога – и от радост пях!

Нападателната духовна борба.

Пълната победа обаче изисква нещо повече от една чисто защитна стратегия! Светът около нас страда. Милиарди са скъпоценните хора, заради които е умрял Христос. Навсякъде има мъже и жени, които са ранени, заслепен и вързани от Сатана. Мисля, че Сатана знае, че времето му е кратко, и затова прилага всичките си коварства, за да завлече загиващите хора в една вечност без Бога. Въпреки че четем за *огненото езеро*, приготвено за Сатана и неговото демонично войнство, трябва да помним, че Бог не е приготвил това езеро за човечеството. Нали именно заради тези изгубени човеци е умрял Христос! Но в своята ярост и ненавист към всичко свято и добро Сатана иска да повлече колкото може повече души в своето вечно поражение. В тази борба за погиващи души Христос продължава „*да търси и спасява изгубеното*“. (Лука 19:10) И Той го прави чрез християни, които са се поставили на Негово разположение.

Случвало ли ви се е да се чудите защо иначе интелигентни хора не могат да разберат простото послание на Евангелието? Библията ни казва кой обърква тяхното мислене и защо за някои невярващи е толкова трудно да повярват: „Но ако нашето благовестие е покрито, то е покрито за тези, които погиват – за невярващите, чиито умове е заслепил богът на този свят [Сатана], за да не би да ги озари светлината на благовестието на славата на Христос, който е образ на Бога.“ (2 Кор. 4:3, 4) Кой пречи на светлината на Божията любов и истина да проникне в ума на един невярващ? Дяволът! Вземате ли това под внимание, когато се молите за спасението на някого? Когато се молим, ние трябва да освобождаваме умовете на необърнатите хора от заблуждението на Сатана, като призоваваме всемогъщото Име на Иисус. За това прекрасно, могъщо и побеждаващо Име Чарлз Уесли е написал:

Иисус! Превъзвишено Име,
над ада, над земя и небеса.
Пред Него ангели и хора се прекланят,
а демоните в страх и ужас бягат.

Да! Победата над Сатана и неговото демонично войнство е осигурена веднъж и завинаги на Кръста на Голгота: „Затова се яви Божият Син – за да унищожи делата на дявола“ (1 Йоан. 3:8) Аллуя! Ние не водим загубена битка. В никакъв случай! Ние изповядваме една победа, която е необратимо спечелена в наша полза още преди две хиляди години.

В играта на шах е възможно да направите решителен ход, който окончателно определя победата ви над противника. Но ако опонентът ви е упорит, даже да е ясно, че няма начин да избегне поражението, той може да продължи да се съпротивлява до момента, когато ще бъде матиран. Така е и със Сатана – макар да няма начин да спечели битката, той се опитва да отдалечи колкото може момента на окончателното си поражение. Благодарим на Бога, че през оставащото кратко време, преди Сатана да бъде окован във вериги, той е не само **победен**, но и

разкрит враг. Библията ни казва, че *„неговите замисли не са ни неизвестни“*. (2 Кор. 2:11) Познаването на вражеската стратегия дава голямо предимство в битката!

Апостол Йоан описва победата на светиите над дявола, както и средствата, чрез които победата на Господа става тяхна: *„А те го победиха [дявола] заради кръвта на Агнето и заради словото на тяхното свидетелство; и не възлюбиха живота си дори до смърт.“* (Откр. 12:11) Ние не обичаме живота си до смърт, защото *„нашият стар човек беше разпънат с Него.“* (Римл. 6:6)

Да, очистването чрез Кръвта, изповедта на устните и съразпъването ни с Христос изработват „нотариално завереното“ ни участие в победата на Иисус. Алилуя!

Развайте се с мен – Господ Иисус е извършил всичко, което е необходимо, за да станем ние зрели, „побеждаващи“ християни! Но в същото време трябва да съзнаваме, че ако нямаме желание да надскочим детската градина на Божиите неща, Господ никога няма да ни натрапи насила духовната зрелост. Нашият духовен капацитет за Него се определя през времето, когато сме тук, на земята, и в зависимост от степенята, до която сме съзрели в Господа, ще се наслаждаваме на този капацитет във вечното и безоблачно общение с Него, когато отидем на небето.

Щом вървим със Господа
в светлината на Словото,
Той чудна слава по пътя ни дава!
Щом постъпваме тъй, както би искал Бог,
Той в нас ще пребъдва – във всеки,
който покорно Го слуша и вярва.

Нито сянка ще се надигне,
нито облак ще се промъкне –
пред Лицето Му всичко побягва.
Ни страх и съмнение, ни плач и стенание,
могат нашия път да смутят –
щом сме покорни и вярваме.

Но ние не ще да изпитаме никога
очарованието на любовта Му,
преди да легнем сами на олтара –
защото милостта, която оказва,
и радостта, която дарява,
са за онези покорни и верни.

Тогава във сладко общение
ще можем да седнем в нозете Му
или близо до Него ще ходим във пътя.
Каквото ни каже – ще правим;
където ни прати – без страх ще отидем,
само с покорство и вяра.

Джон Х. Самис

5

Факторът Вяра

Представете си, че някой има задачата да прекоси буйна река, за да достигне своя приятел на другия бряг. Той няма лодка, а само едно хвърчило, парче тънка връв и още няколко други връвчици с нарастваща здравина, като последната е здрава като въже. Като използва най-тънката връв, човекът издига хвърчилото си и прави такива маневри, че то да попадне в ръцете на неговия приятел от другата страна на реката. После той завързва към връвта на хвърчилото следващата по здравина връв, към нея следващата, още по-здрава връв, и така нататък, докато накрая прекара през непроходимата река здравото въже. След като въжето бъде вързано за дървета от двете страни на реката, човекът вече е в състояние безопасно да я премине и да достигне своя приятел.

Като новородено дете на Бога вие вече сте положили своята вяра в смъртта на Господ Иисус Христос като замести-

телна жертва за вашите грехове, която Бог е принесъл заради любовта Си към вас. Но когато започнете да четете Библията, вашата вяра може да е слаба като първото възженце – дори и то обаче е достатъчно да пренесе хвърчилото над реката! И тъй като „*вярата е от слушане, а слушането – от Христовото слово*“ (Римл. 10:17), вие ще откриете, че като продължавате да четете Божието Слово и да приемате за себе си Неговите скъпоценни обещания, **вярата ви постепенно ще укрепва**. Бог иска всяко Негово дете да бъде силно във вярата, което предполага еднa тясна и близка връзка с неговия Небесен Отец.

В Библията, в писмото на Юда, се казва колко важно е да се гради нататък върху първоначалната основа на спасителната вяра: „*Но вие, възлюбени, като изграждате себе си **върху** своята пресвята вяра...*“ (Юда 20) Юда подчертава, че върху тази сигурна основа на спасителната вяра ние трябва да се изграждаме духовно (т. е. вярата ни да узрява и укрепва), като се научаваме все повече да водим еднa живот на **молитва, любов, жива надежда, активно състрадание и упорито печелене на души**. Еднa от преводите на Библията (Amplified Bible) предава идеята по следния начин: „*А вие, възлюбени, изграждайте себе си, основани на вашата пресвята вяра – **напредвайте, издигайте се като здание все по-високо – молеци се в Светия Дух; пазете и дръжте себе си в Божията любов; очаквайте и търпеливо чакайте милостта на нашия Господ Исус Христос, Месията, който ще ви въведе във вечния живот. Имайте милост към тези, които са колебливи и съмняващи се. Стремете се да спасявате други, като ги изтръгвате от огъня; на други оказвайте милост, но със страх, като се гнусите даже от дрехата, опетнена от плътта и замърсена от тяхната похотливост.***“ (Юда 20–23)

Както сте получили спасението си като безплатен дар, чрез вяра, също така, когато с вяра приемате за себе си вседостатъчния живот на възкръсналия Господ, Христос, който обитава във вас, ще вземе в Свои ръце контрола над вашия живот. Да, „*праведният чрез вяра ще живее.*“ (Римл. 1:17, Гал. 3:11, Евр. 10:38) И на небето, и докато все още сте на земята, вие трябва да живеете чрез вяра – да вярвате в Бога и в Неговите

обещания и да бъдете на Негово разположение, за да върши Той Своето дело чрез вас. Дори и когато отидете на небето, пак вашата вяра ще бъде средството да се наслаждавате на вечните цели на Божията любов, която далеч надхвърля всичко, което вашият ум, дори и изкупен, някога би могъл да схване. А докато все още сте на земята, искрената вяра трябва да бъде в постоянна зависимост от Господ Иисус Христос – Той да извършва **във вас** и **чрез вас** това, което вие по никакъв друг начин не бихте могли да извършите. За всички нас, като Божии деца, е загължително да растем във вярата – да се учим на все по-пълна зависимост от Този, който ни е дал живот и ни учи как да го живеем всеки ден.

Твърде често обаче ние се облягаме на човешките си разсъждения, които се опитват да заменят истинската вяра с други неща. Човешката ни независимост ще се опита да замени вярата с ентузиазизирано или дори саможертвено служене в името на Господа. Но истинската, жива вяра не непременно се доказва чрез безусловна вярност към някаква програма, към някой проповедник или дори чрез посвещаване на овладяването на всички достъпни за нас познания по Библията. Макар понякога тези неща да изразяват истинска вяра, те могат и да бъдат използвани, със или без умисъл, като смъртоносен заместител на действителната лична вяра.

Истинската вяра е пряко свързана с нашата зависимост от възкръсналия Господ Иисус Христос. За жалост много християни си мислят, че могат да успеят в живота, като разчитат на своите таланти или на внушителната си личност, или дори на сумите в банковите си сметки; но Библията ясно ни казва, че като новородени вярващи нашият живот трябва да бъде управляван от Светия Дух. Ако ние не упражняваме тази зависима вяра в Бога, Писанията заявяват, че цялата ни работа, с която толкова глупаво заменяме Неговата действителна сила, в крайна сметка ще бъде изгубена. Нашата ефективност като християни няма да се определя от това, доколко сме **ентузиазизирани** в работата си, а доколко всички наши действия са мотивирани от истинска вяра.

Всичко друго във вашия живот освен Божията любов, което ви дава чувство на сигурност или значимост – било то пари, образование, приятели, власт, професия, или дори външният ви вид – е признак, че не живеете чрез вяра. Вашата единствена истинска сигурност и значимост в живота трябва да се крие във вашия Бог и Изкупител. Ако не живеете по този начин чрез вяра по време на „пребиваването“ си на земята, ще бъдете лишени от постоянната радост на Божието присъствие във вашия живот и на Неговото любящо служение чрез вас. Защото *„всичко, което не става от вяра, е грях“*. (Римл. 14:23)

Г. Кейт изразява своето разбиране за това, колко важно е за вярата храненето от Божието Слово, като пише следното:

Каква здрава основа,
о, светии на Господа,
за вярата ви е положена
в превъзходното Слово!

Без да осъзнаем Божия глас в нашето сърце и нашия живот, не може да има никаква основа за духовно израстване – и не може да има и материал, с който да градим върху тази основа, ако не следваме небесния план да отделяме време да бъдем насамен със Спасителя – **заедно** с Него, в съкровено и близко общение.

ВЯРАТА е силата, която поражда живото общение с Бога.

Спомням си, че преди няколко години говорих за съживлението пред стотина пастори във Великобритания. Бог действаше сред нас с голяма сила и изследваше сърцата ни. Когато един от пасторите се изправи, за да ни води в обща молитва, той съкрушено, с насълзени очи каза приблизително следното: „О, Боже, признавам, че толкова често, когато съм водил предишни молитви пред тези мои братя, аз съм мислил много повече за тяхната оценка и за теологичното звучене, отколкото за Твоето Свято Присъствие...“

Нашите сърца са толкова измамливи, че дори когато се молим, е възможно по-скоро да се крием зад собствените си гуми, отколкото искрено да излагаме нуждите на сърцето си пред нашия Отец в небесата. „Да си кажем молитвата“ не означава непременно, че наистина се молим. И само когато нашите сърца са открити и съзвучни с Него, прозрачни в Неговата вечна светлина и святост, само тогава нашият Господ изпитва божествена радост от времето, в което общуваме с Него.

Да се помисли, че един нуждаещ се грешник би могъл да достави някакво удоволствие на един Свят Бог – това е нещо потресаващо. Но Библията ни казва, че Бог е създал човешкия род именно с тази цел – да Му доставя удоволствие. Незабвимо дали това ни харесва, или не, всеки от нас съществува, за да създава наслада на Светия Бог. Най-голямото желание на апостол Павел за църквата в Колос е: *„...да живеете достойно за Господа и да Му бъдете във всичко угодни.“* (Кол. 1:10) Да се опитваме да задоволяваме себе си, а не Бога, би означавало неизбежно да се удряме във всеки камък, да си блъскаме главите във всяка стена и да се препъваме във всевъзможни препятствия през целия си житейски път. Но каква радост изпълва сърцето на всеки вярващ и сърцето на самия Бог, когато всяко Божие дете общува със своя Създател в светлината на Неговата слава и любов!

Библията ни разкрива, че вярата има определена връзка с доставянето на радост на Бога. Отрицателната граматическа структура, в която е написан стихът, още по-силно подчертава тази връзка: *„А без вяра не е възможно да се угоди на Бога...“* (Евр. 11:6) След това същият стих продължава с един положителен израз, който е голямо насърчение за всеки вярващ. Той ни казва, че общението с Бога ни носи награда от Него: *„защото който идва при Бога, трябва да вярва, че Той съществува и че възнагражда тези, които Го търсят.“* Духовните награди, които Бог милостиво дарява на всеки, който живее в близко общение със своя Спасител и Господ, са неизразими; те могат да бъдат разбрани единствено ако се изпитат лично. А ключът към истинското общение с Бога, което носи удоволствие на Него и голяма радост на Неговите деца, е **вярата**.

ВЯРАТА е средството, чрез което Светият Дух непрекъснато прави победата на възкръсналия Господ действена за Божието дете.

Както вече отбелязахме, макар и тъжно, но е напълно възможно ние да разбираме Божиите обещания, било от проповед, било от четене на Божието Слово, но това разбиране да не ни носи никаква духовна полза: „но словото, което те чува, не ги ползва, понеже не се съедини с вяра в онези, които го чува.“ (Евр. 4:2) Само когато Божието Слово развълнува не само ума, но и сърцето ни и се съедини с вяра в нас, четенето му ще ни бъде от полза. Това е точката, в която Светият Дух прилага благогатта на Господ Иисус Христос към нашия живот и ни прави способни да използваме всяка възможност да служим на Господа и с **Неговата** сила да се справяме с всеки житейски проблем.

Едно обаче е сигурно – всеки истински вярващ ще премине през дни на тежки изпитания и изкушения. Самият Сатана постоянно ще използва света с неговите съблазнителни предложения, за да ни отклони от ежедневно общуване с нашия Господ. За Лукавия няма нищо по-лошо от едно Божие дете, което живее в живо общение със своя Изкупител и Господ, и затова не е изненадващо, че той ще направи всичко възможно да отчужди новородените християни от техния Създател и да им попречи да изграждат вярата си във **времето на общуване**.

За духовно наивния човек материалният свят изглежда единствената реалност в живота. Но истината е точно обратната – всъщност духовният свят е крайната, решаваща действителност. „Защото всичко, което е в света – похотта на плътта, похотта на очите и гордостта на живота – не е от Отца, а е от света.“ (1 Йоан. 2:16) Тъй като хората се мамят лесно, за дявола не е твърде трудно да осъществява подлите си замисли да съблазнява християните. Библията казва, че ние сме изкушавани чрез похотта на плътта (т. е. **удоволствие без отговорност**); похотта на очите (т. е. **притежание без отговорност**) и гордостта на живота (т. е. **власт без отговорност**). Сатана знае всички хитрости, с които да попречи на това, което Бог

е запланивал за нас; той ще прави всичко възможно, за да ни отдели от общението с нашия Господ, защото Лукавият добре знае, че когато сме в такава близост с нашия Бог, ние ще изстрадаме духовно и по този начин ще доставяме на нашия Небесен Отец все по-голяма радост.

Похотта на плътта

Чрез днешния вулгарен, неморален свят, който е така явно пропит със сексуална нечистота, Сатана подстрекава похотливите желания на плътта. Врагът намира лесен достъп до живота на хора, които са погълнати от чувственото, физическото, материалното. Но тези, които са били погведени от коварните внушения на Сатана, твърде скоро са откривали, че сапуненият мехур на греховното удоволствие се е пукнал и не е оставил след себе си нищо друго, освен болезнена празнота и срам!

Пожеланието на очите

Ако ни привлича лъскавият комерсиален свят и ако завиждаме на другите за това, което притежават, Сатана може лесно да завоюва позиции в живота ни. Бащата на лъжата ни нашепва: „Само да имаше нов часовник, няколко декара земя или голяма къща, и щеше да си щастлив.“ Но тъй като *„не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста“* (Мат. 4:4), скоро след като сме задоволили последните си прищевки, ще открием, че новите ни придобивки не ни носят трайно задоволство.

Гордостта на живота

Вратата за разрушителните действия на Сатана се отваря широко и от нашата арогантност, егоизъм и лъжливото чувство за себедостатъчност. Бог мрази гордостта във всяка нейна форма! Всъщност увере-

ността в собствената ни способност да управляваме съдбата си е точно противоположна на вярата – защото **вярата** е да разчиташ на Господ Иисус.

Както вече отбелязахме, Бог казва, че единственото противодействие срещу гордостта на живота е да се *„смирите пред Господа...“* (Яков 4:10) Да признаем смирено своята зависимост от Всемогъщия Бог е единственият начин да затворим вратата за Сатана, когато той подмолно ни внушава, че сме си достатъчни.

Бог ясно ни казва, че: *„...това е победата, която е победила света – нашата **вяра**“* (1 Йоан. 5:4) Но преди да можете да влезете **напълно** в тържеството на побеждаващата вяра (докато Сатана настъпва срещу вас чрез всичко, което е в света), е важно да научите и още един урок, на който Господ Иисус е научил Своите ученици. Той ги е предупредил за друго голямо препятствие пред истинската вяра. *„Как можете да повярвате вие – пита Иисус – които приемате слава един от друг, а не търсите славата, която е от единия Бог?“* (Йоан 5:44) С тези думи Господ Иисус настойчиво посочва на Своите ученици, че вярата никога няма да съжителства със скритото желание за похвала и ласкателството от страна на хората.

Когато се радвате на вашето ежедневно **време на общуване**, вярата ви ще расте. И по-късно, когато се изправите пред изпитанията на живота и различните възможности, които той ви предлага, вие ще знаете как да упражнявате жива и победоносна вяра.

Убежище намери мойта вяра,
но не в идеи, нито в убеждения,
аз вярвам в Онзи, вечно живия,
с Чии то рани оправдана съм.

Сърцето ми осланя се на Словото –
записаното, свято Слово Божие.
Спасена съм чрез името Иисусово,
спасена чрез кръвта Му скъпоценна.

Не са ми нужни други аргументи,
не съм зависима от друга милост,
достатъчно е, че Иисус умря на Кръста,
за всички хора – значи и за мен.

Лиди Х. Еджъндс

6

Време да кажем

Една вечер, след като бях говорил в едно събрание, при мен дойде един човек и поиска да се помоля за него. Бог беше между нас с необикновена сила. Човекът ми каза, че има голям проблем да свидетелства пред своите колеги и приятели. Както често правя, когато се опитвам да помогна на някого, аз се помолих наум Господ да ми даде да разбера каква беше истинската нужда в живота на този човек. После се чух да му отговарям: „Не мисля, че това е действителният Ви проблем. Искате ли да коленичим заедно тази вечер и да помолим Бога да ви открие защо имате този проблем със свидетелстването?“ Без колебание той коленичи и се помоли. Тогава ми се стори, че Бог му разкри един по-дълбок проблем от мълчанието

в службата. Със съкрушено сърце моят приятел изповядваше пред Господа какъв тиранин е в своя дом, какво диктаторско отношение има, особено към децата си. С искрено покаяние той помоли Бога за прошка. През онази вечер ние въобще не обсъждахме неговия проблем със свидетелстването, защото Иисус се беше разкрил пред този баща по един нов и жив начин. На следващата вечер той дойде на събранието с грейнало лице и радостно ми каза: „Цял ден просто не мога да си затворя устата – на всички разказвам за Иисус!“

Никъде в Библията не ни е казано, че трябва да имаме подготвен „план за спасение“ на необърнати хора! Ние сме призовани обаче да живеем в постоянно общение с Господ Иисус Христос, така че когато споделяме с околните благата вест, преливащата от нас Негова любов да накара сърцата им да се вслушат в истината на Божието Слово. В дните, когато нашите сърца **не са** в съзвучие с Него, ще открием, че нашето свидетелстване **не е** особено ефективно и плодотворно. В такива дни устните ни ще бъдат направо запечатани и ние ще бъдем неспособни естествено да разкриваме Господа на околния свят, който отхвърля Христос.

Започването на всеки ден с Бога в едно живо **време на общуване** е първата стъпка, която ще ви помогне да се отървете от затрудненията при свидетелстването, които така лесно се появяват винаги, когато ви се удаде възможността да **разкажете** на някой невярващ за Господ Иисус Христос. Има огромна разлика между това да водиш истински духовно плодотворен живот сред безбожния свят и да бъдеш просто „пласъкор на Евангелието“! Вярващият не е призван да рецитира на света определени заучени фрази, които само **привидно** свидетелстват за Христос. Новороденият християнин трябва да бъде убеден, че вече е **във** Христос, и от тази позиция да разказва с радост за Него. Както Господ каза на Своите ученици: *„Който стои в Мен и аз в него, той дава много плод; защото, отделени от Мен, не можете да направите нищо.“* (Йоан 15:5) Да стоиме в Него и да разказваме на другите за Него – това са вашите отговорности; плодът е Негова отговорност!

След като лично са вървели и разговаряли със своя възкръснал Господ, учениците не могат да сдържат възторга и радостта си. Навсякъде, където ходят, те разказват, дори на неприятелите си, за личността на Христос, за „великите Божи дела“ (Деян. 2:11) Любопитството на техните слушатели бива възбудено и в резултат на това хиляди хора се събират да слушат проповедта на Петър за Христос като Господ. И докато Петър проповядва, едно дълбоко обвинение за личен грях пада върху всеки от събралите се. Тези хора, които носят вина за разпъването на Христос, сега заричават: „Какво да сторим, братя?“ (Деян. 2:37) Личното свидетелстване на учениците и проповядването на Петър носят богата жетва на души!

По-късно, заобиколени отвсякъде от неприятелци, учениците отново срещат Бога в едно живо молитвено събрание. „Религиозните“ хора, които мразят учениците и тяхното послание, им заповядват да престанат да говорят за Иисус. Докато са чакали в горната стая, учениците не са изучавали никакъв курс по лично евангелизаторство, който да ги подготви как да свидетелстват, но тъй като са изпълнени със Светия Дух, тези ентузиазирани християни спонтанно отговарят: „Ние не можем да не говорим за това, което сме видели и чули.“ (Деян. 4:20) Преди това те отново са стояли в Божието присъствие! Техните сърца горят от истината на възкръсналия Христос! Те не могат да мълчат!

В началото на 60-те години Дороти и аз служихме отвъд „желязната завеса“. В отговор на нашия въпрос относно трудностите на пасторското служение при тоталитарния режим един верен пастор отговори: „Сега сме по-малко, отколкото преди, но поне си знаем кои сме. Тези, които останахме, познаваме възкръсналия Христос и сме непобедими.“ (Някои от моите читатели сигурно вече са имали такива опитности, но както вървят нещата, ако Господ Иисус не се завърне бързо, и мнозина от останалите също ще бъдем призвани да жертваме всичко за Иисус по начини, които никога не сме мислили за възможни.)

Неотдавна Дороти записа в дневника, който си води през своето време на общуване: „...но ако Светият Дух тече

през мен, трябва да чувствам цената на Иисусовата смърт при всяко вдишване.“ Ранните ученици несъмнено са платили висока цена за смелото си свидетелстване. Но след като биват заплашени със затвор заради това, че говорят за Иисус, те се събират заедно за молитва. Четем: „И всички бяха изпълнени със Светия Дух, и с дързост говореха Божието слово.“ (Деян. 4:31)

Ефективното евангелизиране идва като резултат от преливането на пълнотата на Светия Дух, която блика от живота на изпълнения с Духа християнин и разкрива реалността на обитаващия в него Христос. Като четем Новия Завет, забелязваме, че евангелизаторството в ранната църква не е било резултат на убедителната платформа на някоя изтъкната личност. В деня на Петдесетница нямаше да има голяма тълпа, която да слуша Петър, ако преди това учениците не бяха изявили лично „великите Божии дела“. (Деян. 2:11) Когато чистотата, животът и любовта на Господ Иисус Христос протичат през сърцето на вярващия към отчаяния свят, хората се смекчават и са готови да слушат Божията истина. Затова ние се нуждаем от всекидневен общение с Господа в светлината на Неговото Слово – за да бъдем постоянно *изпълнени с Духа*. (Ефес. 5:18)

В ранните дни на моя християнски живот аз участвах в един младежки приятелски кръг. Безспорно у нас „ентузиазъмът“ беше повече от „знанието“! Независимо от това (а може би и точно поради това!) Бог намери за добре да ни използва сред невярващите ни приятели. Сега ще споделя с вас някои от опитностите в различни области на живота, които ние придобихме като млади вярващи.

ПРОФЕСИОНАЛЕН ЖИВОТ

По времето, когато повярвах, аз учех и работех в строителния отдел към кметството. Един ден бях повикан в луксозния кабинет на кмета. Той ме съмбри строго: „Чух за вашите извънпрофесионални дейности“ – каза шефът на шефовете. Той явно имаше предвид евангелизационните служби, които ние провеждахме. Всяка нощ организирахме такива служби на открито, на едно оживено място в града, точно след затварянето на

забеденията. Когато забелязахме, че минувачите не са твърде склонни да се спират и да слушат, ние избрахме един от нас, който да апострофира проповедника. Когато определеният от нас „провокаатор“ започваше да смущава проповедта, част от минувачите се присъединяваха към досадника, докато други се събираха, за да подкрепят „бедния човечец, когото този простак се опитва да пръзала“. Не след дълго се събираше истинска тълпа, която слушаше проповедта, и в някои вечери по един или двама души открито изповядваха идването си при Спасителя!

Кметът ме предупреди, че такъв „фанатизъм“ не бива да бъде свързан по никакъв начин с професионалния престиж на кметството. Той категорично ми нареди да прекратя всякаква подобна дейност. Но тъй като събранията на открито се очертаваха като много плодотворни, на всички нас беше ясно, че трябва да продължим!

Спомням си, че по-късно, когато посещавах библейски колеж, ректорът на колежа ни каза: „Ако не можете да задържите една тълпа в събрание на открито, тогава недейте да отегчавате тези, които ви слушат по неволя в някоя църква!“ Когато чух това, аз отново се почувствах благодарен, че тогава ние, младежите, бяхме продължили упорито нашите евангелизации на открито!

Много скоро след като бях повярвал, аз вече бях свидетелствал на всички мои колеги за новата си вяра в Христос. После обаче се сетих, че има още един човек, свързан със службата ми, на когото още не бях имал възможност да свидетелствам. Това беше жената, която идваше всяка вечер, за да чисти. Една вечер, след като колегите ми си тръгнаха, аз намерих кофите и четките за миене. Скоро подовете бяха почистени и аз очаквах идването на жената. „Вашата работа е свършена!“ – радостно възкликнах, когато я видях. След кратко изплашено мълчание тя седна с мен на чаша чай. Разбира се, в нашия разговор аз можах да ѝ разкажа за Исус. Винаги ще си спомням съзвите, които течаха от очите ѝ, когато разговаряхме и се молехме заедно.

ОБЩЕСТВЕН ЖИВОТ

Спомням си също и моя 21-ви рожден ден. По онова време в Англия навършването на тази възраст беше нещо много специално. Събитието обикновено се отпразнуваше с голяма вечеря и танци. Но преди да стана на 21 години, Бог вече беше отнел танцуването от краката ми и го беше преместил в сърцето ми. Така че аз гледах на тържеството, което моите родители бяха подготвили с голяма любов, като на още една възможност да спечеля моите приятели за Христос. И така, поканих на празненството един евангелизатор! Картичките с поканите до моите невярващи колеги и приятели съдържаха обяснението, че след вечерята един мой приятел ще произнесе реч! „Желателно е Вашето **присъствие**, а не вашите **подаръци**“ – това беше неделикатната покана, написана на всяка картичка. И в нощта на празненството един от моите приятели повярва по чуден начин!

По-късно, когато станах помощник-пастор в една баптистка църква в Лондон, младежите в църквата никога не организираха пътешествие по реката, поход из страната или спортна вечер, без да направят събитието достатъчно привлекателно, за да поканят и свои невярващи приятели. Всяко такова мероприятие естествено завършваше с представяне на Евангелието. И защо не? Те разбираха, че целта на съществуването на тяхната „младежка група“ е преди всичко тяхното собствено изграждане в Господа, и второ, обръщането на техните приятели към Христос. И никак не е чудно, че тази младежка група процъфтяваше под благословението на Бога.

ДУХОВЕН ЖИВОТ

Преди да повярвам на 19-годишна възраст, аз не изпитвах особен интерес към сериозно изучаване на Библията. На тази възраст аз знаех съвсем малко за Божието Слово. Но след като приех Христос за мой Господ и Спасител, всеки понеделник вечер няколко души новоповярвали се събирахме в един дом, за да изучаваме заедно Библията. Нашата основна мотивация беше

Божието Слово да премине от умовете в сърцата ни, и то колкото е възможно по-бързо! Още в онези дни ние провеждахме библейските си часове по начина, който вече ви предложих в тази книга. Ние гледахме на Божието Слово не като на учебник по религия, а като на компас, който трябваше да ни води през живота.

Като пряк резултат от тези прости библейски уроци повярваха още няколко младежи, и ние започнахме заедно да измисляме начини, по които да разпространяваме евангелското послание. Понеже никой от нас не притежаваше автомобил, ние се запалихме от идеята да си направим велосипед с ремарке. Един-двама от нас, които бяха на „ти“ с техниката, конструираха и самоделна усилвателна система, допълнена с един стар грамофон с ръчка. През почивните дни ние отивахме с велосипеди до някое съседно село, теглейки ремаркетото с усилвателя и грамофона.

Още си спомням едно село, където методистката църква беше затворена и вратите ѝ – здраво заключени. В нашия ентузиазъм за разпространение на Евангелието ние намерихме ключовете и си издействахме разрешение да използваме сградата. Избърсахме праха от пейките и после се отправихме към центъра на селото с нашите усилватели. Разположихме пред кръчмата един „амфон“ и започнахме събранието на открито, като пуснахме плоча с най-новия запис на един американски певец – Бев Шеа. Той наскоро беше посетил Англия, като придружаваше един млад мъж на име Били Грем, който за първи път се появяваше в страната ни. Между евангелските песни ние един по един ставахме и разказвахме своите лични свидетелства за вярата си в Христос като Спасител и Господ. Малко по-късно някои от нас се опитаха и да проповядват на любопитните хора, които бяха излезли от кръчмата, за да видят какво става. За голямо учудване на селяните, Господ благоволити по чуден начин да напълни църквата за службата в края на седмицата. В този ден една бъдеща учителка в неделното училище повярва в Христос, а по-късно и нейната сестра се предаде на Спасителя. Много скоро вратите на църквата вече

не бяха заключени – и неделното училище, и седмичните църковни служби бяха подновени.

Павел дава на Тимотей напътствието: „Проповядвай словото, бъди готов в подходящо и неподходящо време...” (2 Тим. 4:2) Ако Павел служеше днес, той може би щеше да говори на Тимотей с такива думи: „Ако имаш добра възможност да споделиш Божието Слово, използвай я; ако нямаш добра възможност, създай я! Няма таква време, което да е неблагоприятно за проповядване на Словото!” Сигурен съм, че Павел би погледнал неодобрително на всяко формално изучаване на Библията, при което натрупаното знание не се разпростира по-нататък с любов и смелост към хората, които никога не биха прекрачили прага на църквата.

Когато сте научили тайната на преминаването на Божието Слово от ума към сърцето ви, вие ще откриете, че не след дълго това Слово ще стане, по думите на Еремия, „огън в костите ви“. Но, за съжаление, ако Библията си остане само в главата ви, съществува трагичната възможност да бъдете човек на Словото, но **не** и човек на Духа. Тогава в костите ви няма да има никакъв огън! Но когато редовно се срещате с Бога във вашето **време на общуване**, вие ще разбирате все повече и повече, че е **невъзможно** да бъдете човек на Духа, без да сте същевременно и човек на Словото!

Да, Бог наистина ни говори, когато четем Словото Му, и Той очаква да споделим с другите това, което ни казва. Той каза на Езекиил: „Чуй словото от устата Ми и ги предупреди от Моя страна.“ (Езек. 33:7) Но има полза да говорим на другите единствено ако първо ние чуем и след това откликнем на Неговото слово. Има твърде много „защитници“ на християнството, но за жалост има твърде малко хора, които са способни да свидетелстват истински за едно чудесно, лично общение с живия Бог. От своя личен опит апостол Йоан е можел с радост да свидетелства за реалността на своето единение с Христос във **времето на общуване**. Той кани и другите да се присъединят към него в това близко общение: „...за да имате и вие общение с нас; а пак нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос. И това ви пишем, за да бъде пълна вашата радост.“ (1 Йоан. 1:3, 4)

Говори ми, Господи, за да говоря
в ехото живо на гласа Ти.
И както търси Ти, така и аз да търся
децата Твои, блудни и самотни.

Учи ме, та и аз да уча други
за Твоите дарове – и скъпи, и богати.
Окриляй думите ми, та дано да стигат
дълбочините скрити на сърцата.

Изпълвай ме с Духа Си, Боже,
докато сърцето ми прелее!
С горяща мисъл и пламтящо слово
за любовта Ти да разказвам и да пея.

Франсис Ридли Хавергал

7

Плог

ИЛИ ОГЪН

Имах един приятел на име Бенгт – американец от шведски произход. Той бе емигрирал в Съединените щати и беше станал преуспяващ християнски бизнесмен. Измежду няколко свои служения той с най-голямо удоволствие транспортираше мисионерски самолети до техните местоназначения по мисионерските полети. Една година той и един негов приятел трябвало да закарат един малък самолет в Аляска за Мисионерското Авиационно Общество. След като изминали по-голямата част от пътя, кацнали междинно във Феърбанкс, където неговият приятел го оставил и Бенгт се подготвил да прелети последния етап от пътуването сам.

Точно преди излитането приятелят на Бенгт хвърлил в малкия самолет един вързоп. Вътре имало шоколад и едно топло одеало – неща, необходими в извънредна ситуация. По време на този последен етап от полета неочаквано се развихрила буря. Коварните ветрове в планините на Аляска буквално всмукали малкия самолет към земята. Той се обърнал с корема нагоре, но вместо да се разбие, се плъзнал по покрив на снега и най-накрая се спрял до ръба на една отвесна скала. През следващите три дни валял сняг, но по Божията милост вятърът отвявал снега от корема на самолета, и така го предпазвал от заstrupване. Но понеже бялата повърхност на самолета се сливала със снега наоколо, когато военните спасителни отряди прелетели над мястото, самолетът на Бенгт не бил забелязан.

След като военните наредили на своите екипи да прекратят издирването, синът на Бенгт, Брус, един чудесен християнин, заедно с един пилот от Мисионерското Авиационно Обществото помолели Господ да ги заведе при Бенгт. По това време Бенгт бил вече на края на силите си и дори си бил направил прощална снимка, на която маха за сбогом на своите възлюбени с измъчено, но все пак усмихнато лице. Но Бог имал други планове. Когато Брус и неговият приятел прелетели над мястото, където бил паднал самолетът, отражението на слънцето върху бялата метална броня привлякло търсещите им очи към мястото, където се намирал Бенгт.

Защо ви разказвам тази история? По-късно Бенгт ми каза, че е преживял онези десет дни на самия праг на Христовото съдилище. При следващата ни среща той ми каза още нещо – че когато е бил сам с Бога и е предчувствал скорошното си призоваване във вечния дом, Светият Дух му дал да направи преглед на целия си живот на земята. Сякаш Христовото съдилище настъпило за него преждевременно. Докато изминалият му живот преминавал пред очите му, Бенгт размишлявал върху своите години на всеотдайно „християнско служение“ и се чудел колко от това време ще му се зачете като принос за вечността.

Бенгт ми каза напълно сериозно, че е осъзнал, че участието му в събранята на църковното ръководство и миси-

онерските съвети, а и многото му други църковни дейности, макар и изпълнявани с радост, са били вършени с енергията на неговата плът – в изява на собствените му таланти и способности, а не като резултат от преливането на пълнотата на Светия Дух. Бенгт каза, че през десетте дни в самолета Бог му е показал, че всички тези дейности, които са си „заслужавали усилието“, в действителност са били само гърва, сено, слама. (Библията използва тези метафори за такива дни и дела в нашия живот, които нямат стойност за вечния живот и ще изгорят пред Христовото съдилище, на което ще бъдат оценявани делата на спасените хора.)

Това разтърсващо преживяване на Бенгт се оказа за него възраждане за нов живот. Онези от нас, които от много години го познавахме и обичахме и високо ценяхме усърдието, с което той работеше за Бога преди премеждието, едва по-късно разбрахме какво имаше предвид с тези думи. Останалите години от живота на Бенгт бяха белязани вече не от неговите собствени способности и сила, а от новия устрем на преливащото Божие благословение и мощ от живота му.

За нас, християните, е отрезвяващо да помним, че един ден ще се явим пред Христовото съдилище. Този съд обаче трябва да бъде различаван от Големия Бял Престол на Великия Съд. Пред Големия Бял Престол **всички** невярващи ще бъдат осъдени на вечна погибел, докато Христовото съдилище е мястото, където всичко, което не е било вършено от вяра, ще изгори, а всичко, което е било чрез вяра, ще остане завинаги за слава на Бога, защото Той Самият го е извършил! В онзи ден много християни ще направят печалното откритие, че дори заестостта им в църквата и популярността им в религиозните среди, които така са ги удовлетворявали през земния живот, не са се зачитали пред Бога като действително духовно служение.

БЕЛИ СТРАНИЦИ

Пред себе си имам два чисто бели листа. И двата са празни. Никой нито е писал, нито е рисувал по тях. На тях няма да прочетете нечий ценни мисли, нито ще видите нечий

красива рисунка. Но също така няма да видите и грешките на никого. Точно както на белите листи няма красота, така на тях няма и петна или грешки. Просто бели страници – нито повече, нито по-малко.

Във вашия и моя живот може да има много дни като тези бели страници. Макар че някога са били изцапани с грях, сега поради чудната Божия милост и чрез изкупителната кръв на Исус всяка страница от живота на вярващия е очистена. Не остава нищо освен нещата, които са *бели като сняг*. (Исая 1:18) Когато гледам назад, към някои от страниците на моя живот, аз си спомням с тъга как съзнателно или несъзнателно, самоволно или поради слабост, съм съгрешавал и огорчавал Светия Дух. Ако не беше кръвта на Исус, тези бели страници биха били завинаги изцапани с грозните петна на греха и егоцентризма. Каква чудесна благодат и милост е показал Бог към мен, така че дори страниците, които бяха ужасно опетнени от греха, сега са бели като сняг! **Бели страници – но, слава на Бога, никакви петна или грешки!**

Но постоянно ми действа отрезвяващо мисълта, че това, което съм извършил сам, а не Светият Дух чрез мен, няма да бъде зачетено за вечността. Според гумите на апостол Павел вярващият, който така живее живота си, *„ще се спаси, само че като през огън“*. (1 Кор. 3:15) Когато Светият Дух не е бликал от моя живот, макар и греховете ми да са били заличени от Господа, който ми е простил, аз не съм осъществил нищо, което да е било значимо за вечността. **Бели страници – но, за съжаление, нищо повече от това!**

Макар че някои от страниците на живота ще си останат завинаги бели, на други страници ще се появят незаличими картини, нарисувани от Неговите прободени ръце, прелестно красиви картини, които Го прославят във вечността. За всеки вярващ тези славни страници са запис на онези дни, когато ние сме били отворени канали, чрез които вечният Бог е можел да върши Своето вечно дело. **Да, бели страници – но, слава на Бога, много повече от това!**

ПРОПИЛЕНИ ГОДИНИ

И колко е трагично, когато хора, които Бог всеки ден кани да „закусят“ с Него, пропиляват години от живота си, вместо да ги преживеят в радостта на постоянно задълбочаващо се общение с Господа и в доставяне на радост на Самия Спасител!

Смесени чувства изпълват сърцето ми, когато си спомням за един възрастен мъж, на когото самото спасение беше помрачено от болка заради пропуснатите възможности и годините, пропилены в празните удоволствия на живота. Скоро след като повярвах, заедно с още няколко младежи, които също бяха приели Христос, ходехме да служим в местната болница. Всяка втора съботна вечер ние споделяхме благата вест и се молахме с някои от възрастните пациенти, които нямаха надежда, че някога ще напуснат болницата живи. В една от тези вечери аз се приближих до леглото на един възрастен мъж, за когото се предполагаше, че може да почине преди следващото ни посещение.

След като чу нашето кратко библейско послание, той явно беше много развълнуван и със стичащи се по лицето създи колебливо изповяда: „Аз знам, че съм спасен и отивам на небето.“ „Това е чудесно“ – отговорих аз, но преди да успея да продължа, той избухна в ридания – не от несдържана радост, а от душевна болка. С немощен глас прошепна: „Чудесно – но не чак толкова. Знаете ли, сега съм на 71 години и 70 години от моя живот бяха пропилены!“

Какво можеш да му отговориш като новоповярвал? Вече не помня с какво се опитах да го успокоя, но добре си спомням, че когато се прибрах вкъщи, коленичих край леглото си и казах на Господа приблизително следното:

„Господи, макар сега да гледам към бъдещето, ще дойде в живота ми ден, когато ще гледам назад. Когато дойде и моето време да се прибера на небето, не искам да дойда при Теб със спасена гуша, но с пропилян живот. Тази вечер аз отново Ти поверявам живота си. Моля Те да

го направих такъв, че наистина да се зачита за вечността.“

В Стария Завет пророк Авакум предупреждава, че е възможно да изразходваме много енергия и после с тъга да открием, че това, което сме направили, не се счита за нищо. Когато Авакум казва на своите съвременници, че *„праведният ще живее чрез вярата си“* (Авак. 2:4), той също ги предупреждава, че тези, които не прилагат на практика принципа на вярата и пълната зависимост от Бога във всички житейски дейности, *„се трудят [...] за огъня“*. (Авак. 2:13) Понеже съвременниците на Авакум са основавали градовете си напълно независимо от Бога, от тези градове са останали само пепелища. По същия начин всичко, което сме постигнали, без да сме били напълно зависими от Господ Иисус Христос, един ден ще изчезне в нищото при огненото присъствие на Бога.

В Новия Завет апостол Павел отправя подобно предупреждение: *„Ако някой гради на тази основа [която е Иисус Христос] злато, сребро, скъпоценни камъни, дърва, сено, слама, на всекиго работата ще стане явна каква е; защото Денят ще я изяви, понеже в огън се открива; и огънят ще изпита каква е работата на всекиго. Този, на когото работата, която е градил, устои, ще получи награда. А този, на когото работата изгори, ще претърпи загуба; но самият той ще се спаси, само че като през огън.“* (1 Кор. 3:12–15) Седемдесет и еднагодишният мъж в болницата се радваше, че е спасен, но и скърбеше, че се спасява като през огън. Огънят, който щеше да изгори *дървата, сеното и сламата* на неговия живот, е същият огън, който ще пречисти *златото, среброто и скъпоценните камъни* на тези вярващи, чрез които Светият Дух е имал свободата да гради с Божиите нетленни строителни материали.

ВЕЧНА СВЕТЛИНА

Вечният Бог ще върши Своето вечно дело чрез всеки християнин, който стои в Христос и подхранва своята вяра, като лично прилага Божието Слово към живота си. Такива

християни ще могат с радостно очакване да посрещат всеки нов ден и уверено да свидетелстват: *„Затова, понеже приемаме непоклатимо царство, нека бъдем благодарни и така да служим благоугодно на Бога с благоговение и страхопочитание.“* (Евр. 12:28) Ефективното и редовно **време на общуване** ще ни насърчи да ходим в силата на Светия Дух, а не в усилията на нашата плът.

Един ден, във всепроникващата светлина на Божието Свято Присъствие, тези хора, които са били отворени канали за действието на живия Бог, ще ликуват в непрестанна радост. Да, Богът на Светлината и Любовта ни кани ден след ден на Своята празнична трапеза, където да се наслаждаваме на искрено общение с Него Самия, така че да станем Негови канали, по които към мрачния и скован от злоба и егоизъм свят да потекат потоци от светлина и любов.

Тъй като *„Бог е светлина, и в Него няма никаква тъмнина“* (1 Йоан. 1:5), една от моите любими песни изразява съвършения промисъл на Бога за нашето всекидневно общение с Него:

Вечна светлина!

Вечна Светлина! Вечна Светлина!
Колко чиста трябва да бъде душата,
така че под Твоя пронизателен поглед
да не се свива, а със спокойна наслада
да живее, гледайки Теб!

Ангелите, заобикалящи трона Ти,
могат да имат пълното щастие,
но те няма с какво да го сравнят,
тъй като никога не са познавали
един пропаднал свят като нашия.

О, как мога аз, чиято среда е тъмна
и чийто ум – недостатъчен,
да се явя пред неизразимо Великия,

да понеса върху несъвършения си дух
един неръкотворен лъч?

Има път да се въздигне човек
до това величествено жилище.
С чудото на новородението,
със силата на Светия Дух,
и с един Застъпник при Бога.

Те ни подготвят за гледката
на светостта, която е горе.
Синове на невежеството и нощта
могат да обитават във вечната Светлина
чрез вечната Любов!

Томас Бини (1798–1874)

Господи, вече затворих вратата –
говори сега Твоето слово,
което не може да бъде чуто
сред глъчката и тълпата.

8

Ела да закусиш!

На пясъчливия бряг на Галилейското езеро стои възкръсналият Божи Син, сам и незабелязан. Може би утринната мъгла скрива Неговото величествено присъствие от очите на изморените ученици. А може би техните духовни очи са замъглени от ужаса на жестоката смърт на Иисус на кръста.

Недалеч от брега отчаяните ученици седят сгушени в малка рибарска лодка. Тъкмо е отминала една обезсърчаваща нощ, през която „не уловиха нищо“. Сякаш за да посипе сол в рана-

та, някой ги пита от брега: „Деца, имате ли нещо за ядене?“ След това от устните на този галечен човек изва една ясна и всезнаеща заповед: „Хвърлете мрежата отдясно на лодката, и ще намерите.“ Разбуден от своя кошмарен унес, Йоан разпознава гласа и възкликва: „Господ е!“ С нова надежда учениците се подчиняват на заповедта на своя Господ и мрежата веднага натезхва от големия улов! После, в своя ентузиазъм, Петър се хвърля във водата и устремено заплува към своя Господ (Йоан 21:1–14).

А на брега не някой груг, а Самият възкръснал Господ на Славата е пригответил жаравата. Когато всичките ученици се събират, Исус поисква риба и скоро пригответя хубава храна. След това Той отправя към тези гладни, но радостни мъже Своята благодатна покана: „Елате да закусите.“ (Йоан 21:12)

Същата тази благодатна покана продължава да се разнася в продължение на две хилядолетия. Сутрин след сутрин Господ Исус стои на брега на вечността и продължава да ни кани да вземем участие в небесната трапеза, която грижливо е пригответил. Да, Самият Бог, нашият Господ и Спасител Исус е Този, който старателно е пригответил храната ни за всеки ден. Това е храната за нашата вяра; това е Божието Слово; това е Библията.

След малко аз ще ви поканя да „подслушвате“ едно мое **време на общуване**, когато се обръщам към Словото и общувам с моя Господ. Записал съм това време за лична молитва само защото то би могло да бъде практическо насърчение и помощ за вас, когато откликнете по един последователен начин на благодатната покана на вашия Господар: „Елате да закусите!“

Два различни и независими източника ме подтикнаха да споделя с вас едно истинско **време на общуване**, взето от реалния живот.

Първо, един мой приятел, който любезно прочете ръкописа на досегашните глави, ми препоръча да направя това като подходящ завършек на книгата. Второ, в продължение на много години неколкократно съм имал привилегията да бъда свидетел как Бог е благославял по особен начин вярващите, когато съм водил различни групи и църкви в едно колективно **време на об-**

щуване. При тези събирания всеки присъстващ можеше да взема участие, но не се задаваха никакви въпроси, освен в тиха молитва към Светия Дух, и не се изнасяха проповеди! Започвахме с обща молитва Светият Дух да бъде нашият Учител. След това прочитрахме заедно на глас избрания пасаж от Словото и отново се връщахме към началото на пасажа и прочитрахме на глас първия стих. Преди да продължим със следващия, правехме тридесет секунди мъчалива пауза. През това време всеки можеше да размишлява в молитва върху стиха, който току-що бяхме прочели, и да определи дали той съдържа отговори на някои от въпросите, дадени след края на тази глава. След тези тридесет секунди на молитва и размисъл всеки можеше да сподели със събранието как Светият Дух е разкрил този стих на неговото сърце. Следваше ответна молитва, водена или от този, който беше споделил наученото, или от някой друг участник в събранието. (Между другото, аз вярвам, че току-що описаният метод е най-полезният за водене на неофициален библейски час, когато в събранието няма надарен библейски учител.)

Идеята за такова колективно **време на общуване** ми беше подсказана за първи път от вече покойния британски евангелизатор Том Рийс в Центъра за младежки ваканционни конференции, където аз преживях обръщението си към Христос. Въпросите, на които Том ни караше да отговаряме, бяха много подобни на тези, които вече ви предложих в главата „Време на общуване“. През всичките дълги години, които изминаха оттогава, много събирания, които съм водил по този начин, са били съпроводжани от необикновеното усещане за Божието присъствие и Светият Дух е говорил на нашите сърца. След едно такова събрание в една баптистка църква в центъра на Виктория, Канада, пасторът отбеляза: „Това беше най-благословеното и впечатляващо събрание, на което съм присъствал през цялото си служение.“ Подобно, след като няколко дни служихме в Християнската и мисионерска обединена арабска църква в старата част на Ерусалим (през което време аз първо проведох обучение относно правилата, а през останалите дни водех колективното **време на общуване**), пенсионираният ди-

ректор на Канадския библейски колеж, който тогава живееше в древния град, каза: „Тук, в Ерусалим, никога не сме били толкова близо до истински духовен прелом!“ В редица църковни събрания, домашни общения, библейски конференции и младежки срещи Бог е благославял по изключителен начин този колективен, но в същото време и личен подход към Словото.

Бих желал да спомена обаче, че като се опитвах да запиша личното си **време на общуване**, аз открих, че е много по-трудно да се улови и изрази писмено реалността, пламъкът и вдъхновеността на времето на лично общение с Господа, отколкото да се сподели тази наслада с едно публично събрание.

За да мога по-лесно да запиша за вас днешното си **време на общуване**, аз се водих от няколко основни правила.

Първо, не си позволих да избира някои от своите най-любими и познати библейски пасажи. В момента в ежедневното си **време на общуване** аз чета Второто писмо на апостол Павел до Коринтяните.

Второ, записът на днешния пасаж няма за цел да бъде подробен коментар – стих по стих.

Трето, за да бъде записът на моето **време на общуване** колкото може по-естествен (свръхестествен), ще споделя с вас стиховете, които Светият Дух днес оживи в сърцето ми.

Четвърто, ще се опитам да споделя как Божият глас ми проговори лично, когато в молитва размишлявах върху Божието Слово с помощта на предложените вече въпроси.

Когато споделя своите размишления с вас, ще разберете, че всяко **време на общуване** е едно силно лично преживяване. Аз съзнавам, че вашите житейски обстоятелства не са същите като моите. Знам също, че обстоятелствата, в които се намирам аз днес, са различни от тези, в които ще бъда примерно след шест месеца. В Своята велика любов Бог ни среща и ни говори точно там, където сме – не където сме били, нито където ще бъдем, нито където е някой друг, а точно там, където сме ние в момента! Когато четете следващия по-долу запис, вие ще сте изправени пред съвсем различни обстоятелства от моите. Но тъй като Бог иска да ви говори в съответствие

с вашите собствени нужди и обстоятелства, Той отправя към вас една лична и всекидневна покана: „Елате да закусите!“

Наистина Библията не е само Божието **живо и действено** Слово, а също и Неговото Слово лично отправено към всеки от нас! „Защото Божието слово е живо, действено [...] и е съдия на помислите и намеренията на сърцето.“ (Евр. 4:12) Какво може да бъде по-лично от това?

Сега ви каня да „подслушвате“, когато отварям Библията си на 2 Коринтяни 1 гл. Моля ви, отворете и вие Библията си заедно с мен.

Сега е 5 часа сутринта. Затворил съм вратата си и съм отворил Библията си, за да бъда насаме с Бога.

Някои от обстоятелствата, които ме заобикалят днес, когато пристъпвам в Божието присъствие с отворена Библия и отворено сърце:

- Особено съм загрижен поради постоянната и нарастваща болка, която изпитва Дороти. През последните седмици болката става все по-мъчителна.

- Загрижен съм също дали нейното здравословно състояние ще бъде определящият фактор при окончателното съставяне на плановете за нашето служение през есента. Толкова често в миналото, когато съм гледал Дороти да страда по най-необикновени начини поради нашите дълги и напрегнати мисионерски пътувания, съм ѝ казвал: „Дороти, никога повече няма да те подложат на такова изпитание.“ Но после, по един или друг начин, Бог е изливал изобилно Своето благословение над нашето съвместно служение, и ние заедно сме казвали: „Напълно си струваше да понесем това!“ А как ще бъде този път, Господи?

- Много ми тежи на сърцето настоящото положение в Кения, където Бог благоволи навремето да благослови нашето служение. Цялостната ситуация в тази страна е крайно нестабилна, инфлацията галопира. Как ми се иска да можем с нещо повече да помогнем на многото ни братя и сестри там, които вярно служат на Христос.

- Имаме много роднини – както от страна на Дороти, така и от моя – които или преждевременно изгубиха свои близки, или са неизлечимо болни. Поради нашето призвание, което ни налага сложна и понякога непредсказуема програма, и поради тежките хронични физически ограничения на Дороти, ние изглеждаме толкова неспособни да им покажем на практика колко сме загрижени за тях.

Молитва

„Татко, тази сутрин Те прославям за това, че ме събуди необикновено рано. Аз вярвам, че **Твоята** цел е не само да говориш на сърцето ми, но също и да благословиш всеки човек, който по-късно ще „подслушва“ времето, което сега ще прекараме заедно, и ще чуе това, което **Ти** имаш да ми кажеш чрез Словото Си.

Ти знаеш, мили Господи, че не ми е лесно да изключая от съзнанието си мисълта за хората, които по-късно ще четат този запис, така че да мога да се съсредоточа само върху **Теб**. Затова специално Те моля да помажеш сърцето ми, ума ми и молива ми с прозрачност, реализъм и с истинско чувство на лична близост с Теб.

Аз отново заявявам в **Твое** присъствие, че животът ми е *скрит с Христос в Бога*. Благодаря **Ти** за тази чудесна сигурност. Аз Те прославям също и за това, мили Господи, че ако записът, който пиша с ръцете си тук, на земята, бъде тъжно изкривен от моето собствено виждане, **Ти** си моят Велик Първосвещеник на небето и **Ти** ще представиш пред трона на Отца молитвите и хвалението ми според **Твое** съвършено знание и воля. И така, и тази сутрин аз се обръщам с радостно очакване към **Твое** Слово. „Отвори очите ми, за да виждам чудеса от **Твоя** закон.“

Днес, драги читателю, аз отварям Библията си на 2 Коринтянци, глава 1 и бавно прочитам на глас цялата глава. Чета отчетливо и ясно, без продължителни паузи. Приканвам те да направиш и ти същото.

Когато току-що прочетох главата по този начин, аз много ясно осъзнах образцовото поведение на Павел като слуга на Христос. И така, видях, че голяма част от времето ми с Господа днес ще бъде посветено на въпроса:

Има ли в този стих някакъв пример, който да следвам?

От първия прочит на цялата глава сърцето ми вече беше наклонено от Светия Дух да следва чудесния пример на Павел. Аз наистина искам да бъда по-добър слуга на моя Господ и ще Му кажа това, преди да продължа да размишлявам стих по стих върху главата.

Молитва

„Господи Иисусе, толкова искам и аз да имам основание да си спомням за моя живот в служение на **Теб** със същото удовлетворение, което усе-

щам в свидетелството на Павел, което току-що прочетох. **Ти** си изливал благословенията Си върху моя живот по хиляди начини, но аз с тъга трябва да призная, че толкова често потокът е бил еднопосочен. Сърцето ми е преизпълнено с искреното желание да общувам с **Теб**, но после, когато ми гадеш възможността да имам *общение в Твоите страдания*, аз се дърпам като страхливец. И сега, когато ще размишлявам отново върху тези стихове, моля Те, осени ме с **Твоето** свято присъствие и с **Твоята** сила, и докосни отново живота ми и го преобрази, така че егоистичните ми навици да бъдат коренно и трайно променени – заради **Твоето** скъпо Име.“

Сега ще се върна и ще прочета главата стих по стих и мисъл по мисъл. Докато правя това, постоянно ще се моля Светият Дух да не ми позволи да пропусна посланието, което Бог иска да вложи в сърцето ми в отговор на моята молитва. По този начин ще започне моят дъвосочен разговор с Бога. Напомням си също, че трябва да внимавам да не подминавам набързо някой стих, който ми е добре познат. Може би днес Бог иска да оживи този стих в моето сърце по един нов и специален начин.

Има ли в този пасаж някаква нова мисъл относно Бог Отец?

Четене

Стих 3: „*Отец на милостите и Бог на всяка утеха.*“

Днес ми прави специално впечатление, че това твърдение за бащинството на Бога се предшества от друго такова във втори стих. Както виждам от бележката в полето на Библията си, този стих би могъл да се преведе и така: „*от Бога и Отца на нашия Господ Исус Христос.*“ Помислете си само: Богът

и Бащата на нашия Господ Иисус Христос е също и мой Баща на милостите и всяка утеха. За моята утеха моят Небесен Баща простира към мен Своята *благодат* и Своя *мир*.

Молитва

„Отче, прекланям се пред **Теб** с благодарност и хвала. Благодаря Ти за **Твоята благодат**. **Ти** си разпрострял над сърцето ми **Своя** вечен *мир*! Чрез **Твоята** благодат мирът, спокойствието и хармонията, които винаги са съществували в **Теб, който си**, днес са и мои! Амин! Моля Те, чрез **Твоя** Дух успокой развълнуваното ми сърце. Моля Те, като се покланям в **Твоето** свято присъствие, изпълни **Ти** живота ми със спокойствието и мира от съзнанието, че **Ти** обитаваш в мен.“

Четене

Стих 4: „...която ни утешава във всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме тези, които се намират в каквато и да било скръб с утехата, с която и ние сме утешавани от Бога.“

Докато размишлявам върху това свидетелство на Павел, аз забелязвам някои други думи, които той използва във връзка с *утехата*, която е получил от своя Небесен Отец. Те са: „скръб“, „страдания“, „притеснения“, „отчаях ме се за живота си“, „смъртна присъда“. Светият Дух изглежда привлича вниманието ми към факта, че такива изрази са доста отдалечени от обичайното понятие за *утеха*. Като продължавам да чета, забелязвам също как Павел свидетелства, че всички тези трудности в живота му са допуснати от Бога с една специална цел: „...за да не се уповаваме на себе си, а на Бога, който възкресява мъртвите.“ Забелязвам още от стих 4, че Бог дарява Своята утеха на Павел не за да се чувства Павел добре, а за да бъде утешител на други. Трябва да се помоля във връзка с това!

Молитва

„Да, Господи, **Ти** знаеш моментите в моя живот, когато искрено съм искал да послужа за утеха и успокоение на ранените души. Толкова много съм искал да послужа с **Твоята** утеха на Дороти в постоянното ѝ физическо страдание. Но толкова често взимам твърде много от нея, и толкова рядко служа с **Твоята** *благодат* и *мир* за нейната утеха и успокоение. Моля **Те**, прости ми егоистичното гържане и ме изпълни отново с желанието да служавам, а не да ми служат.

И като мисля също за милионите страдащи хора, които живеят в тежки и мизерни условия, където господстват гладът, болестите и смъртта, аз Те моля **Твоята** *благодат* и **Твоят** *мир* да бъдат толкова усилены в сърцето ми, и **Твоето** присъствие да бъде толкова очевидно в живота ми, че да можеш да ме използваш да нося бремето на другите и да *утешавам* хората, които живеят в такива ужасни условия.

Но в същото време, докато се моля, Господи Иисусе, аз разбирам по-ясно как **Твоята** утеха важи за всяка трудност на живота, без значение колко е тежка, и разбирам, че всичко е допуснато от **Твоето** любещо сърце, за да не се уповавам на себе си, а на **Теб**.“

В този момент Божието Слово става пронизващо силно в душата ми. Аз осъзнавам, че дори за апостол Павел са били необходими многобройни сериозни трудности, които да го лишат от самоувереност. Защо аз тогава да се оплаквам, ако в Своята любов Бог избере да отговори на моята молитва, като допусне в живота ми затруднения и неприятности, които да смачкат моята гордост?

Молитва

„Да, Господи, аз искам да **Ти** благодаря за **Твоето** служение на любов в моя живот. Макар че ми е трудно да запиша тази молитва, за да бъде четена от други хора, насърчава ме това, че Павел е бил толкова прозрачен пред хората, които е обичал, и така непосредствено е говорил за своите сурови прежеждия. Той не е ограничавал своето свидетелство само до добрите неща в живота, и затова сега и аз с цялото си сърце ще Те прославя за всеки самотен момент в служението ми за **Теб**, за всяка сърдечна болка, която си позволил да ме сполети по пътя, за всеки случай, в който съм останал неразбран, за всяко глупаво и греховно отклонение в моя живот, за всеки провал, който съм преживявал, защото съм разчитал на себе си, а не на **Теб**. Сега, Господи Иисусе, в **Твоето** свято Присъствие, аз повтарям заедно с Павел, че няма да се уповавам на себе си, а на **Теб**. Господи, онзи ден прочетох думите на Павел, че само Бог ни е достатъчен във всичко. Тази сутрин аз потвърждавам с вяра, че **Ти** и само **Ти** си ми достатъчен. Мили Господи, с думите на Писанието, които са пред мен, аз Те прославям – защото **Ти** си ме *избавил* и ме *избавяш*, и още ще ме избавяш – от самия мен! Благодаря Ти, Господи Иисусе, за това велико спасение!

И сега, Господи, докато Светият Дух укрепва сърцето ми с **Твоята утеха**, аз Те моля и очаквам от **Теб** да ме използваш в днешния ден съвсем практически да занеса **Твоята утеха** и да помогна на хората, които ще срещна и които се нуждаят от **Твоята** любов.“

Четене:

Стих 11: „...като ни съдействате и вие чрез молитва, така че поради дадената на нас чрез молитвите на мнозина благодарат да благодарят мнозина за нас.“

Чудя се какво ли щеше да е служението на Павел, ако не бяха многото гласове, издигнати към Бога в неговата подкрепа. Също така се чудя и къде щях да съм аз сега, ако не бяха многото мои приятели, които *ми съдействат чрез молитва*.

Молитва

„Отче, аз не мога да схвана великата Ти любов към мен, с която си вложил в сърцата на толкова много от **Твоите** скъпи деца да се молят за Дороти и мен. Как мога да изразя благодарността си към **Теб** за такава удивителна любов?“

И сега в застъпническа молитва аз поверявам на Бога някои от тези мои приятели. Като правя това, аз се опитвам да се моля за тях в светлината на Писанията, които Светият Дух запечата в сърцето и живота ми. Моля се Бог да даде Своята утеха и сила в техните сърца и в живота им и да им даде напълно да се уповават на Него.

Четене

Стух 15, 17, 18: „*възнамерявах да дойда при вас преди това ... от плътта ми го възнамерявах? ... словото ни към вас не е Да и Не.*“

Вгълбявам се в тази поредица от мисли. Павел свидетелства, че неговата единствена мотивация, с която два пъти е възнамерявал да отиде в Коринт, е била да послужи на възлюбените светии за *утеха и полза*. Той не е искал да отиде там, **за да получи** нещо от тях; напротив, искал е **да им даде** нещо. Той също свидетелства, че не е правил лекомислено плановете за пътуването си. (Забелязвам, че не се споменава кой е щял да плати пътните разноски, за да осигури отиването на Павел!) Очевидно личните предпочитания не са имали никакво значение за решението на Павел да отиде в Коринт.

Молитва

„Моля Те, Господи, покажи ми чрез **Твоя** Дух и **Твоето** Слово всеки погрешен мотив в моето сърце, който би попречил на действието на Светия Дух, когато разпознавам каква е **Твоята** воля и къде трябва да служи през идващата есен. Господи, на мен ми се струва, че макар християните в Коринт да са изтъквали погрешно мотивите на Павел, когато той е взел необикновеното решение да промени плановете за пътуването си, той се е водил за това единствено от водителството на **Твоя** Дух. Но, благодаря Ти, Господи, за това, че макар Павел е казал първо „**Да**“ за маршрута на пътуването, а после е трябвало да го промени на „**Не**“, Словото, което той е проповядвал, никога не е било „**Да**“, а после „**Не**“; защото в Христос то е винаги „**Да**“, неизменно и вечно. В **Твоето** сърце няма никакви промени, Господи; Божието Слово, което Павел е проповядвал, е вечно потвърдено от **Теб**.

Благодаря Ти, Господи, че си такава непоклатима скала в моя свят – в моя свят, където обстоятелствата се променят толкова бързо и понякога и направените вече плановете трябва да се променят. Господи, аз имам нужда да зная **Твоите** плановете. Предпази ме от решения, които са продиктувани от лична изгода или кратковременни обстоятелства. Моля Те, помогни ми всеки ден да вървя в близко общение с **Теб**.“

Има ли в този пасаж някакво обещание, което да приема за себе си?

Четене

Стих 20: „Понеже, колкото са Божиите обещания, всичките в Него са Да!; затова и чрез Него е Амин! за слава на Бога чрез нас.“

Молитва

„**Чрез нас**“ Господи? Божиите обещания – чрез нас! Божиите обещания „**в Христос**“? „**Всичките** **Божи** обещания **в Христос**“, Господи? Да, Господи, благодаря Ти! Тази сутрин в **Твое** свято Присъствие аз искам да запиша и моето лично „Да“ и „Амин“ на това, Господи! О, Боже, аз не мога да разбера всичко, което **Ти** си ми дал в Христос. Аз дори не мога да си представя колко празен би бил животът ми без **Теб**, мили Боже. Днес, Господи Иисусе, аз потвърждавам, че **Ти** си всичко, от което се нуждая, за да посрещна изискванията на днешния ден, с всичките му възможности, изпитания и решения.“

Сега отделям известно време за поклонение и хваление на моя Господ, докато Неговият мир облива душата ми. Аз не зная какви ще бъдат конкретните отговори на моите молби, но това няма значение, защото имам в сърцето си Божия мир. Прекарах безценно **време на общуване** с моя Господ. Слава на Него!

Сега, когато навлизам в днешния ден, Бог ми даде скъпоценна храна от Своето Слово, която мога да осмислям и с ума, и със сърцето си по-късно, когато се изправя пред изискванията на деня.

Запомни: първото и най-важно задължение, което всеки от нас трябва да изпълни всяка сутрин, е *„да приведе душата си в блажено състояние пред Бога“*. За да направи това възможно, твоят Господ всеки ден отправя поканата Си лично към теб. Той те вика по име и те кани: *„Ела да закусиш!“*

ПРИЛОЖЕНИЕ А

„Бъдете изпълнители на словото, а не само слушатели, мамеци сами себе си. Защото, ако някой е слушател на словото, а не изпълнител, той прилича на човек, който гледа естественото си лице в огледалото; понеже се оглежда и си отива, и веднага забравя какъв е бил. Но който вникне в съвършения закон на свободата и постоянства, който не е забравлив слушател, а изпълнител на делото, ще бъде блажен в това, което прави.“ (Яков 1:22–25)

ВРЕМЕ НА ОБЩУВАНЕ

По-голу ви предлагам някои въпроси, които да си задавате, докато размишлявате върху всеки стих при ежедневното си четене от Писанията:

ИМА ЛИ В ТОЗИ СТИХ:

- някакъв грях, който да избягвам;
- някакво предупреждение, което да взема под внимание;
- някаква заповед, която да изпълнявам;
- някакъв добър пример, който да следвам;
- някакъв лош пример, който да избягвам;
- някаква нова мисъл относно Бог Отец;
- някаква нова мисъл относно Бог Син;
- някаква нова мисъл относно Бог Свети Дух;
- някакво ново прозрение за личността на Сатана;
- някакво ново прозрение за жестоките намерения на Сатана;
- някакво ново прозрение за коварните хитрости на Сатана?

ПРИЛОЖЕНИЕ Б

„Старай се да се предоставиш на Бога одобрен работник, който няма от какво да се срамлюва, като излагаши право словото на истината.“ (2 Тимотей 2:15)

АНАЛИТИЧНО ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

По-году ви предлагам някои допълнителни въпроси, които да си задавате във връзка с библейските текстове, които четете, така че и вашето аналитично изучаване на Библията да бъде плодотворно:

- За кого става дума в този пасаж?
- Към кого е насочен пасажът?
- Какви специфични думи използва писателят?
- По кое време е написан пасажът?
- Къде е написан пасажът?
- С каква цел е написан пасажът?
- При какви обстоятелства е написан пасажът?
- Как се съгласува пасажът с това, което го предшества, и това, което го следва?

Забележка: Не е абсолютно задължително всеки ден да се занимавате с аналитично изучаване на Библията, но всекидневното **време на общуване** е жизнено необходимо условие за вашето духовно израстване.

ХРАНО за ВЯРАта

„Храна за вярата“ е продължението на известната вече на българския читател „Гърсене на Бога“.

Докато в първата книга авторът описва пътя на човека, който се стреми да познае **Бога** като свой Спасител, във втората той дава наставления на новоповярвалия християнин, който трябва все повече и повече да опознава своя небесен **БАЩА**.

Чистата **съвест**, редовното четене на Библията и молитвата, критичната преценка на собствената ни личност и готовността да се променяме, както и желанието за **Служение на Господа** представляват основата на един здравословен и победоносен християнски **Живот**.